

Dödlig kärlek

Dödlig kärlek

dokumentär novell av Christian Lanciai (2013)

1.

Ja, jag vet att jag är berusad, och kanske mera så än lovligt, men på något sätt måste ändå min bekännelse komma till uttryck, oavsett mitt tillstånd. Ni må bedöma mig som otillräknelig och i behov av vård så mycket ni vill, men det påverkar inte sanningen. Så låt mig stå för den och dess förkunnelse, och glöm allt det andra inklusive mig själv, som inte har någon betydelse i det stora hela, utan jag bara försöker dokumentera.

Den första artikeln i min bekännelse måste bestå i att jag älskade henne. Det handlade inte om någonting annat än kärlek från början till slut. Dess uttryck må framstå som groteska och kanske rentav sjukliga, men det var ändå bara kärlek. Ni måste tro mig, ty jag kommer aldrig att kunna påstå något annat.

Så låt mig tillstå att jag älskade henne. Egentligen behövs det inte mer än denna enda lilla enkla bekännelse för att vidimera och rättfärdiga hela denna historia, men tyvärr så förekom det detaljer i affären, som inte kan förnekas. Ja, jag bekänner mig skyldig till 100 procent. Som älskare var jag fullkomligt och utan förmildrande omständigheter skyldig. Det är både min stolthet och min vanära.

Det hör till saken att jag älskade henne sedan gammalt. Vi hade träffats förut, och jag hade älskat henne förut, men jag hade aldrig kunnat glömma henne. Jag hade alltid undermedvetet om inte medvetet hoppats att få träffa henne igen, och när då denna hemliga omedvetna önskan en dag slog in var det på ett ganska brutalt sätt. Ödet överraskar en ständigt när man är som minst beredd och förberedd därpå.

Jag borde aldrig ha gått dit, men det var en god vän som insisterade på att jag skulle följa med på ett glas öl efter ett formidabelt formalistiskt årsmöte i föreningen. Ingenting kunde vara oskyldigare, och vi behövde båda släcka både vår törst och våra frustrationer. Alltså hamnade vi på den där skabrösa krogen.

Jag visste inte att där förekom dansöser och mer därtill. Jag visste inte att där förekom flickor som bjöd ut sig, och jag var fullkomligt utan beredskap för sådana erbjudanden. De var tre som arbetade där för att skaffa krogen kunder, dra dit folk och erbjuda fördelaktig prostitution till förmånliga priser. Det hade jag ingen aning om när jag följde med dit.

Hon var som en av de andra, men när hon smög sig intill mig vid bardisken på pallen bredvid föreföll hon mig något bekant. Uppenbarelsen av ett alltför sårbart minne blev mer och mer överväldigande, då jag kände igen henne utan att hon kände igen mig. Jag hade kunnat lämna och gå ut om jag hade velat och låtit henne förbli omedveten om vem hon hamnat bredvid, men jag kunde bara inte. Till slut kunde jag inte behärska min rörelse längre utan utbrast:

"Har jag åldrats så mycket, Marianne, att du inte längre känner igen mig?"

Hon blev tyst och betraktade mig. Då först kände hon igen mig. Den första känsla som då besjälade henne var skam. Det var alltför uppenbart, och hon kunde inte dölja den.

"Roland," sade hon, "vad gör du här? Jag trodde du var en respektabel person."

"Det trodde jag också. Jag bara hamnade här. Ingen är respektabel."

"Det var många år sedan. Vad har du gjort under alla dessa år?"

"Jag tänkte just fråga dig det samma."

"Du ser. Jag har inte avancerat."

"Inte jag heller."

"Jo, om du hamnade här bara av en tillfällighet."

"Jag lät mig övertalas av en god vän." Jag indikerade min vän på andra sidan disken.

"Hej, Marianne," sade han. "Jag ser, Roland, att du fått den bästa."

"Känner du henne?"

"Vem känner inte Marianne?"

"Jag trodde jag hade glömt henne."

"Menar du att ni känner varandra sedan gammalt?"

"Bara sedan hundra år sedan." Jag tittade ånyo på henne. Hon log.

"Då är det väl bara att återanknyta där ni blev avbrutna?"

"Om det ändå vore så enkelt."

"Kom, Roland, jag vet ett bättre ställe."

"Jag trodde du arbetade här."

"När det gäller kunder har jag rätt att ta ledigt."

Och hon tog mig med sig ut därifrån.

2.

"Vad i all sin dar gjorde du där?"

"Jag arbetade där."

"Tror du inte jag såg det? Men hur hamnade du på en sådan arbetsplats?"

"Det vet du väl, Roland, att man måste arbeta för att överleva. Får man bara lön så gör man vad som helst."

"Ärligt talat, Marianne, så trodde jag aldrig du var den prostituerade sorten."

"Är vi inte alla det? Är inte varje form av avlönat arbete en prostitution? Du gör vad jag begär av dig, och för det ger jag dig betalt. Det är vad hela samhället bygger på, inte sant? Mitt arbete var bättre och mindre korrumperat än de flesta andras."

"Men ändå..."

"Du är chockad."

"Nej, bara störd."

"Du är dubbelt chockad, dels av att alls ha ränt samman med mig igen och dels för att ha funnit mig under sådana omständigheter, men jag lovar dig, Roland, att det

är ingenting att bli chockerad över. Jag är fullständigt okorrumperad, medan jag ser den faran hota dig, att du låter dig ryckas med av dina känslor i ohälsosamt sken."

"Är det då så konstigt?"

"Nej, det är det inte. Du tycks aldrig ha kunnat glömma mig."

"Jag har alltid tänkt på dig på nytt då och då under årens lopp."

"Hur många år sen är det? Har du räknat efter?"

"Oräkneliga. Minst fem."

"Bara fem? Det känns som en evighet."

"Det är en evighet."

"Jag undrade också ibland vad det kunde ha blivit av dig."

"Ingenting. Jag är bara en förlorare. Jag har inte lyckats med någonting."

"Då kan vi ta varandra i handen."

"Vart för du mig nu?"

"Hem till mig. Jag bor här i närheten."

Och hon förde mig till en anspråkslös liten bostad i ett gammalt kvarter, där hon verkade ha levat fast i sina vanor utan att förändra någonting praktiskt eller vanemässigt i sitt liv under många år. Det var som en oförbätterlig ungarbostad fast tvärtom.

"Hur länge har du bott här?"

"Så länge jag kan minnas."

"Varför blev det aldrig något av dig?"

"Den frågan skulle jag ha större skäl att ställa dig."

"Jag försökte nog."

"Det brydde jag mig aldrig om. Jag bara följde med."

"Ändå verkar du vara den lyckligare och mera harmoniska av oss."

"Hur så? Vad är det för fel på dig?"

"Hela mitt liv har bara bestått av motgångar och nederlag. Självmordet har aldrig varit mig främmande som möjlighet."

"Har du aldrig haft någon kvinna?"

"Aldrig någon som jag kunde tro på eller som inte bedrog mig."

"Sådana är vi. Och så ränner du ihop med mig på gamla dagar. Har du då inte lärt dig någonting?"

"Du behagar skämta."

"Roland, vi är båda luttrade och borde ha lärt oss något. Eller har vi det?"

"Det är frågan."

"Du har gråa hårstrån och kråkfötter kring ögonen. Du har kommit längre än jag."

"Jag vet. Du är märkvärdigt oförändrad."

"Jag har inte slitit ut mig i onödan. Det är det dummaste man kan göra. Stressen förintar hela mänskligheten idag. Ingen har tid att vara mänsklig och vara frisk. Alla bara jagar efter minutvisaren som aldrig stannar och väntar på dem, och de tror den är värd att jaga. Det finns bara en tidsenhet som är värd att eftersträva här i världen, och det är tidlösheten. Glöm tiden. Den är bara en lögn ämnad att förvilla."

"Ja, jag tror mig ha märkt det med åren."

"Då har du ändå kommit någonstans."

"Inte långt, är jag rädd."

"Men berätta om din anställning. Jag förstår den inte."

"Du behöver inte förstå den. Den är mitt bekymmer. Det är en typisk kvinnouppgift, men det är inte som du tror. Jag låter inte vem som helst göra vad som helst med mig. Jag är väl närmast kurator för etablissemanget. Jag har kontakt med många flickor, och jag ser till att de mår bra och inte sliter ut sig eller råkar illa ut. Jag har en bra överenskommelse med dem jag samarbetar med."

"Säg inte att du är bordellmamma."

"Så hette det förr i tiden. Numera kallas det kurator, och i stället för 'mamma' kallas jag i största allmänhet för 'syster', vilket är en mycket riktigare benämning."

"Du var alltid korrektheten själv."

"Säg inte annat. Håller man bara stilen och sköter ruljangsen korrekt kan man komma undan med vad som helst."

"Säg inte att du har andra binärningar."

"Du vet att ingenting låg bättre för mig än social verksamhet. Jag var lika bra på att odla och bevara kontakter som du var dålig på den saken."

"Jag vet. Jag medger det. Jag var alltid för blyg och för sårbar."

"Inte sårbar. Bara känslig, vilket är en styrka. Den känslige missar ingenting men observerar och varseblir allt. Det gör jag också men är kanske mera härdad, då jag aldrig var blyg. Jag kan tilltala vilken främling som helst och genast få honom till bästa vän för livet. Du skulle aldrig drömma om en sådan framfusighet."

"Korrekt."

"Alltså kompletterar vi varandra. Det gjorde vi alltid."

"Min blyghet hindrade mig alltid från att nå fram till dig."

"Och jag skändes för din blyghet, då du aldrig kunde få sagt vad du ville. Därigenom blev du mera pinsam än attraktiv. Naturligtvis fick du inga flickor på det sättet."

"Jag råkade ut för en del."

"Gjorde de dig mycket illa?"

"Inte alla, men de flesta."

"Berätta."

"Helst inte. Berätta om dina karlar i stället."

"Jag hade aldrig några. Det tror du väl inte. Faktum är, att jag alltid kunde hantera dem och manipulera dem så pass, att jag alltid genomskådade dem och kunde hålla dem ifrån mig. Jag släppte aldrig någon inpå mig."

"Ändå har du haft älskare."

"Aldrig någon som jag kunde behålla. Vänner kunde jag behålla. Därför föredrog jag alltid vänner. Det är mycket trevligare. Så fort passioner blir inblandade leder det alltid till katastrof."

"Har du haft några katastrofer?"

"Det kan jag inte förneka. Vi har alla varit unga."

"Men det var länge sen nu."

"Ändå är du mycket lik dig själv som ung fortfarande. Något tunnhårigare och gråhårigare och långsammare har du blivit, men det är allt. I stället har du väl också blivit desto klokare."

"Det undrar jag."

"Skulle du begå samma misstag igen? Det undrar jag."

"Misstag är till för att upprepas intill tjatighet. Människan lär sig aldrig, och jag är bara människa."

"Jag undrar det."

"Vad skulle jag annars vara?"

"Du var geniet i klassen. Det var du om någon som skulle bli något. Du var personligheten och den intressante särlingen. Hur kunde du undvika att bli något? Vad gick på tok?"

"Säg det."

"Ångrar du ditt liv?"

"Jag vet idag vad jag skulle ha gjort, men som ung kom jag tyvärr aldrig på den tanken."

"Vad skulle du ha gjort?"

"Jag skulle ha tagit sånglektioner och blivit en professionell sångare. Jag hade anlag och en god röst, som hade blivit något, om jag satsat på att disciplinera mig. Men jag hade varken disciplin eller pengar, så det blev aldrig några sånglektioner, och idag är det för sent."

"Du menar, att du skulle ha blivit professionell sångare och kunnat leva på det yrket, så att du sedan kunnat ägna dig fritt åt vad du ville vid sidan om."

"Ungefär så."

"Vi talade mycket om det på den tiden. Försörjningsproblematiken. Ingen av oss ville bli knegare, och vi diskuterade olika möjligheter att kunna undvika det. Vi löste aldrig problemet. Du förblev tydligen fattig och offrade din välfärd på konstens altare, medan jag kompromissade och sålde min själ åt djävulen."

"Prostitution?"

"Inte enbart, men det ingick."

"Det gläder mig då att inte se dig som ett fullständigt vrak."

"Dig också. Men du måste ha gått igenom en del."

"Du också."

"Jag tror att det är dags att vi tar oss ett glas på det."

Och hon höllde upp två vinglas åt oss med vitt vin. Äntligen skålade vi med varandra. Det hade varit många år sedan senast.

"Skål och välkommen," sade hon.

"Tack det samma."

"Du är hemma här. Om du vill får du en egen nyckel."

"Jag vill inte heller att vi skall skiljas mera."

"Då är vi överens."

Vi skålade igen.

När vi var lagom lulliga vågade jag klämma fram med frågan. "Berätta nu om alla dina älskare."

"Vilka av dem?"

"Alla."

"Jag kommer inte ihåg dem alla."

"Ta då dem som du kommer ihåg."

"Det är inte alla som jag vill komma ihåg."

"Berätta åtminstone något om de viktigaste."

"Det fanns bara en."

"Kom inte och säg att det var jag."

"Nej, det var inte du. Men du kände honom."

Jag bleknade. Det måste ha synts, ty hon blev också något förskräckt inför förändringen i mitt anlete. "Henrik?" fick jag fram med en viskande överansträngning.

"Ja."

"Så ni var verkligen ett par."

"Ja och nej. Det var till och från hela tiden, men jag älskade honom verkligen, mer än vad jag någonsin kunde uttrycka, och jag tror att han också älskade mig."

"Han var inte den som gick i säng med vem som helst."

"Nej, jag vet, han gjorde det inte med någon. Jag var det stora undantaget."

"Och litade han på dig?"

"Det undrar jag också."

"Hur länge varade det? Var det han eller du som separerade?"

"Jag kunde inte hålla fast vid honom. Det kunde ingen. Det vet du."

"Ändå lyckades du tydligen fånga honom."

"Det är inte rätta ordet."

"Nej, men han föll för dig."

"Vi kom överens. Han ställde som villkor att det bara måste vara tillfälligt."

"Naturligtvis. Han kunde inte binda sig vid någon eller något."

Så fortsatte det, och helt naturligt kom det sig att vi faktiskt återanknöt till var vi hade avbrutits för så länge sedan, varvid vårt samtal och våra avslöjanden för varandra blev ständigt allt intimare, och vi höll på länge. Till slut vågade hon äntligen beröra sitt äktenskap, hon bekände att hon levde i ständig skräck för sin man, att hennes liv efter skilsmässan varit som en ständig flykt bort från honom som aldrig lyckats, och att nu när jag återfunnit henne även jag antagligen skulle kunna vänta mig en påhälsning av honom. Naturligtvis såg jag inte fram emot detta utom med synnerlig nervös bävan, då hennes förespeglade av möjligheten fick den att framstå som alltför oundviklig för att kunna bortses ifrån.

Det var två dagar senare han dök upp. Han var inte glad. "Var är hon?" frågade han.

"Vem är ni? Känner vi varandra?"

"Jag är hennes man."

"Jaha, det är ni som vill mörda henne."

"Och har rätt till det. Tyvärr har jag misslyckats hittills."

"Jag kan tyvärr inte hjälpa er."

"Är ni hennes nya offer? Sedan när ni fått klart för er det kommer ni att vilja hjälpa mig."

"Vad har hon då gjort?"

Jag studerade honom. Det var något både patetiskt och brutalt över honom, han var en beklagansvärd förlorare som verkade se det som sin sista chans i livet att till varje pris genomföra en blind och desperat hämnd, samtidigt som han var hopplöst och totalt fåfång. Han hade ingen distans till sig själv. Han var en knöl, grobian och idiot.

"Hon har förstört mitt liv och oräkneliga många andras. Hon är en bedragerska och bluff av så stora mått att alla går på hennes finter. Alla blir kära i henne, alla mjuknar till vax inför hennes bedrägliga charm och manipulativa expertis och inser för sent att de blivit fångade i en fälla. Enda sättet för mig att bli fri är att mörda henne, och därmed befriar jag även oräkneliga andra, kanske till och med er själv."

"Vad då för en fälla?"

"Hon är bara ute efter din själ och beslagtar den. Hon samlar på sig själar som djävulen själv. Hon lurar män att tro att de skall ha ett förhållande med henne, men när det kommer till kritan släpper hon ingen inpå sig. Hon är värre än en vamp, en vampyr, men blodet hon suger och lever på är folks själar. Du blir av med din personlighet och kan aldrig mera få frid i ditt liv, då du bara måste tänka på henne hela tiden."

"Du är alltså fixerad vid henne."

"Det är hon som fixerat mig vid henne."

"Är inte dina tankar dina egna tankar som bara du är ansvarig för? Eller lider du av tvångstankar? I så fall borde du uppsöka en psykiater."

"Tror du att mediciner hjälper? Mediciner gör dig bara sjukare. Alla dessa plötsliga spontana massmördare, mest i Amerika, som utan motiv och anledning plötsligt massakrerar hela sin omgivning, sina klasskamrater, lärare, kvinnor och barn utan urskiljning, var alla programmerade genom mediciner. De har fått mediciner mot inbillade psykiska besvär, varför piller gör dem till mördare utan att de är medvetna om det själva. Därför skjuter de sig själva till sist. Och sådana mediciner vill du att jag skall ta? Sådan psykvård vill du att jag skall uppsöka?"

Det sista jag ville var att provocera honom. "Ta det lugnt, min vän. Jag vill bara hjälpa dig, men jag kan inte hjälpa dig mörda din hustru. Så du menar att ni är alltjämt lagligt gifta?"

"Var. Vi är separerade sedan åratal, men jag kan aldrig släppa henne. Hon är min för alltid, för det är bara jag som varit gift med henne."

"Jag har också känt henne i många år."

"Ger det dig rätt att ha större anspråk på henne än jag? Har du rövknullat henne? Eller har hon bara sugit av dig?"

"Vi var alltid bara vänner."

"Försök inte. Hon kuksuger alla, och sedan när de är förbrukade skrotar hon dom. Om du kommit undan kan du vara säker på att hon försöker igen."

"Jag tror du skall gå nu. Jag har ingenting som jag kan hjälpa dig med."

Han reste sig genast. "Hör av dig när du av ren logisk övertygelse bestämt dig för att hjälpa mig mörda henne." Och han slängde fram sitt kort, tog på sig sin hatt och gick.

Jag kände mig som Idioten efter en konfrontation med Rogosjin. Jag måste sätta mig ner och hämta mig en smula och försöka andas lugnt.

Samma kväll försökte jag kontakta henne. Man kunde inte nå henne någonstans. Jag försökte i två timmar. Till slut fick jag på krogen av en dubiös väninna veta att hon plötsligt hade rest bort. "Försök med e-post," sade hon.

Jag försökte med e-post. Döm om min förvåning när där väntade ett meddelande från henne som sade:

"Jag har rest bort. Jag vet att Richard har sökt mig genom dig. Han kommer inte att ge sig. Om du också måste resa bort för att slippa honom finns jag i Rishikesh."

En annan väninna till henne jag träffade i dubiösa kretsar berättade, att hon inte alls rest till Rishikesh. Hon hade följt med några Crowleyanhängare till Manali. Hon hade sökt visum så fort Richard dykt upp och rest på en sista-minuten-biljett så fort hon fått ut det.

Jag suckade. Skulle jag följa efter? Richard gav svaret genom att återkomma.

4.

Han var på betydligt sämre humör andra gången. Vad det än var, så inte var det någon artighetsvisit. Han hotade både med polisen och med att mörda mig, av någon anledning var han säker på att jag visste var hon var, men även om jag visste det kunde jag ju inte avslöja det för honom.

"Hon har förstört mitt liv. Jag ville ha barn och familj och skapa en harmonisk stilla idyll av mitt liv, men i stället blev det tvärtom. Så fort vi var gifta kröp det småningom fram att hon hade ett helt annat liv än det hon utgav sig för att leva. Hon umgicks med alla samhällets vanarter till slödder och hade intima manliga vänner både bland narkomaner, satanister, kriminella, mafiosos och värre konspiratörer, både politiska och terroristiska."

"Överdriver du inte litet nu?"

"Varför skulle jag överdriva när jag berättar sanningen? Du vet ingenting om henne och känner henne inte. Hon är livsfarlig för alla som känner henne."

"Har hon begått något brott, så är det din rätt att polisanmäla saken."

"Hon är så manipulativ att hon nästlat sig in även hos polisen, så att hon har skyddad identitet och ingen kan finna henne som hon inte kontaktar själv. Hon är listigheten själv."

"Kan hon möjligen ha skaffat skyddad identitet hos polisen för att du som hennes man hotat henne till livet?"

"Hotat henne till livet? Jag har försökt mörda henne och med rätta! Vill du också hamna på min svarta lista över folk som bör likvideras med henne?"

Han var otvivelaktigt schizofren, och sådana kan man inte ens skämta med utan risk för livet. Hans besök avgjorde saken, och hans hot var inseglet på vad jag måste göra.

"Jag är ledsen, men jag kan inte hjälpa dig på något sätt. Ingen vet var hon är."

"Då måste hon vara hos sina flummiga vänner i Indien. Där går man bara ner sig i det sociala träsket av sjukdom, missbruk, tropiska febrar, kaos, anarki och vanvett, allt dränkt i den indiska fallenheten för att göra sitt land till en giftig soptipp. Skit också! Då kan det dröja evigheter innan hon kommer till rätta..."

Han reste sig och verkade uppgiven. Det var nästan något vemodigt över hans tydliga beslut att ge upp hela saken. Han skulle lämna mig i fred, men han skulle aldrig lämna henne i fred.

Samma dag sökte jag visum till Indien. Jag fick det på en vecka. Biljetten var ännu snabbare ordnad.

5.

I den beryktade kinesiska restaurang som allmänt kallades "Opiumhålan" i ett diskret läge inne i en sidogränd träffade jag Janne, som var den jag kände som hade känt henne längst. Jag delgav honom hela situationen. Han varnade mig inte, men han gav mig inga illusioner.

"Varför skall du åka efter henne? Är du besatt av henne som alla andra, eller är du skrämmd av den där terroristen och psykopaten till exmake?" Jag var båda delarna men sade det inte, men han fortsatte som om han förstod det. "Det är inte ens säkert att du träffar henne. Du gör det bara om hon vill det. I Indien är elpostsystemet mycket utvecklat, och du kan tappa den enda kontakt du har med henne alltför lätt. Och vad har hon för vänner där? Vet du det? Jag vet bara att den Marianne jag kände som lärare är inte samma människa längre. När hon for utomlands och hamnade i Filippinerna blev hon en helt annan person som jag inte vet att någon har fått samma kontakt med som tidigare. Det skulle vara du i så fall. Men du har väl också bränt dig på hennes flyktighet?"

"Så länge jag stannar kvar här lämnar mig Richard aldrig i fred. Om jag reser bort kanske han också försvinner och lugnar ner sig, så att jag slipper honom när jag kommer tillbaka. Det vore det värt även om jag inte finner henne. Men så länge hon håller e-postkontakt finns det hopp."

"Vad är det senaste?"

”Det senaste är att jag mailat henne om att jag kommer. Det har hon inte svarat på ännu.”

”Om hon svarar är det bara att åka. Om hon inte svarar bör du vänta tills hon svarar.”

”Biljetten kan inte ändras.”

”Därför har du råd med en sådan resa. Res då och ta risken. Maila mig om du hittar henne.”

Jag lovade givetvis att göra detta. Han utbreddes sig ytterligare över hennes personliga otillgänglighet och sociala vidlyftighet, hon var ett socialt geni som kunde skaffa sig vänner i vilket läger som helst och gjorde det, medan hon hade en svaghet för extremister av alla de slag, varför hon inte alls var rädd för farliga kontakter. Den farligaste av alla hade hon emellertid flytt från – sin man.

När jag kom hem väntade mig ett mail från henne. ”Jag är rädd att du får söka efter mig när du kommer hit, för själv vet jag inte var jag kommer att befinna mig när du anländer.”

Det var en oavsiktlig sporrning, och jag såg ingen anledning att tveka inför att kasta mig ut på denna kombinerade jakt och flykt.

Naturligtvis kontaktade jag även hennes bästa vän i Indien, den som kanske kände henne bäst och som hon måste uppsöka. Hans svar till mig var emellertid gåtfullt:

”Är du säker på att hon lever? Hon har gått under jorden förut och till och med iscensatt sin egen död så skickligt att alla gått på det. Med hennes personlighet är det alltid fara för att hon försvinner spårlöst.”

Den som hade älskat henne före mig hade alltså inte haft kontakt med henne.

6.

Minnena trängde sig på mig från den tiden när han, som det visade sig, för alltid hade lämnat Skandinavien för att från Egypten genom hela Orienten slutligen hamna för gott uppe i Himalaya, där han sedan dess varit aktiv med att engagera sig främst för tibetanernas sak men även för problem i Kashmir, Pakistan och Afghanistan samt ekologiska frågor. Han var en varm anhängare av Glen Barry och dennes ekologiska korståg mot hela världen och mänskligheten för att rädda en framtid åt den samma.

Det var vid hans avsked som han hade överantvarat henne i min vård. ”Hon står helt ensam utan mig, som varit den enda som i någon mån kunnat reparera henne efter de obotliga skador som hennes man vållade henne. Han gjorde sitt bästa för att förstöra henne för livet och hade kanske lyckats om hon inte funnit mig. Jag hjälpte henne upptäcka andra världar än hennes frustrationer, hennes bittra äktenskapsfiasko och hennes vanmäktiga förtvivlan över den svenska inkompetensen genom dess närmast allt förlamande socialdemokratiska byråkrati, pedanteri och formalism. Hon ville bara försvinna och frågade mig om råd i egenskap av ortodox teolog och hippie om lämpliga flyktvägar bort från samhället,

från hennes äktenskap och hennes förfelade liv. Jag gav henne kärlek, men även den var begränsad. Jag hjälpte henne med hennes skilsmässa och med att skaffa sig en permanent polisprotektion genom skyddad identitet, men jag hade även andra åtaganden. Jag kunde inte ta på mig hennes liv. Det måste hon bära själv. Bara håll ett öga på henne för min skull, förlora henne inte ur sikte, så att hon inte gör något dumt eller desperat eller bara försvinner.”

Och han hade rest efter att ha introducerat mig för henne ”som hans arvtagare”, varvid någonting hände som jag aldrig trodde var möjligt. Vi fann varandra genast. Vi var extremt olika men hade ändå åtskilliga beröringspunkter så att vi kunde komplettera varandra genom nästan idealiska kompensationer. Båda hade vi vad den andra saknade. Hon var mycket insatt i det ockulta och väl bevandrad i både astrologi och tarot, och genom hennes initiativ jämförde vi våra horoskop. De matchade varandra på ett förunderligt sätt. Flera utomordentliga konjunktioner kompenserade den andras svagheter, och nästan inga hårda aspekter förekom.

Men hennes man förekom ännu i bilden, och det sista hon ville var att hon även skulle bekymra mitt liv. Hans oresonliga svartsjuka hade allt utom tagit livet av henne, han hade faktiskt försökt och upprepat försäkrat att han skulle göra det igen, men det var inte Henrik han varit svartsjuk på. Det var alla hennes andra vänner av tveksamt slag, som han aldrig kommit åt, aldrig lärt känna och aldrig kunnat definiera, vilket gjorde honom kroniskt rasande. Hon hade en sällsam talang för smidig diplomati och diskreta relationer, vilka hon skötte med skickligheten och balansmästerskapet hos en statsman. Hon vinnlade sig om att bara göra vänner, inga fiender, vilket bara hennes man hade någonting emot. Ej heller jag fick någonsin lära känna hennes mera intressanta vänner, utom den enda som jag redan kände.

Att hon inte tagit kontakt med honom i Indien förbryllade mig, men det hejdade mig inte. Jag drog den slutsatsen, att om hon inte tagit kontakt med honom ännu, så måste hon göra det.

7.

Ju mindre sagt om resan till Manali, desto bättre. Henrik hade villigt gått med på att sammanträffa med mig i Manali när jag kom dit, men hans kontaktlöshet med Marianne fortsatte. Jag hoppades att något skulle ha hänt tills jag kom dit.

Vi sammanträffade i det gamla lilla kyffet Café Momo i de tibetanska kvarteren i södra utkanten av staden, ett anspråkslöst och billigt ställe där man åt bäst i Manali. Han var sig fullständigt lik. Fastän det gått en längre tid sedan vi träffades var det som om det varit igår. Så brukar det vara med verkligt goda vänner.

”Jag är ledsen,” sade han, ”men hon har inte hört av sig. Jag vet inte var hon är. Varför jagar du henne? Hon vill kanske vara ensam.”

”Vad tror du har hänt?”

”Jag kan bara spekulera. Du säger att din enda ledtråd är att hon kom hit tillsammans med ett gäng Crowleyanhängare. Det kan betyda vad som helst. Det kan vara libertiner, hippies, haschrökare eller satanister, men troligen är det några

hippies hon kommit hit med, då hon försvunnit. Hon är kanske uppe i Manikaran eller Malana, där folk plägar försvinna.”

”Menar du att jag kommit hit förgäves?”

”Absolut inte. Jag kan bara gissa. Eftersom hon försvunnit, och om jag känner henne rätt, kan hon ha fått tag på någon vilsen själ som hon försöker hjälpa. Hon är sådan. Hon har alltid flytt från sin egen tragedi med att ta sig an andras. Senast hon var här i Indien var det ett sådant fall, ett hopplöst fall av ett strandat musikeröde som gått under i droger. Hon gjorde allt hon kunde för att hjälpa och rädda honom, men han praktiskt taget dog i hennes armar. Har hon råkat ut för ett nytt sådant fångslände öde lär vi inte se mycket av henne. Inget nytt mail från henne?”

”Nej.”

”Vänta några dagar. Försök ha tålamod. När hon hör av sig brukar det vara plötsligt.”

Så jag försökte ta det lugnt i Manali under de tunga monsunmolnens ständiga dystra hot om störtkurur, som kom med ojämna mellanrum. Henrik lovade höra av sig genast om någonting hände.

Ingenting hände.

Under tiden fortsatte vi träffas, och jag passade på att fortsätta pumpa honom på vad han visste om henne.

”Vad var det med hennes man egentligen? Varför spårade deras äktenskap ur?”

”Han var impotent. Han ville så gärna ha egna barn och familj, men han var hjälplöst impotent. För att kompensera sig och till varje pris bevisa för sig själv att han inte var det tog han till extrema metoder för att forcera sig in i henne. Han utsatte henne för allt farligare lekar för att till varje pris hetsa upp sig, men det blev bara värre för varje gång. Till slut drog han den slutsatsen bara för att rädda sitt eget ansikte inför sig själv att det var hennes fel, som Henrik VIII med sina olyckliga drottningar. Om han inte kunde få en son med Anna Boleyn så var det Anna Boleyns fel, och följaktligen måste hon straffas och avrättas. Någon liknande idé fick den stackars Richard. Marianne måste straffas för hans impotens, och som om han inte utsatt henne för tillräckliga sadistiska grymheter redan med alla tänkbara redskap utom de mest plågsamma bindningar tog han henne intet ont anande med till ett ställe i försäkran om att hon skulle möta nya vänner och göra nya intressanta bekantskaper. Stället visade sig vara Salomotemplet i Mölndal, där han introducerade henne som novis till att initieras i riterna.

Hon fick aldrig veta något i förväg om vad det handlade om. Hon tyckte det verkade intressant och var alltid öppen för sociala experiment, varför hon gick med på vad som helst, tills hon låg bunden på rygg och munkavlad på altaret. Då var det för sent att backa ur.

Du vet ju hur vacker hon är. Hon utgör rent naturligt en oemotståndlig lockelse för alla män, som bara måste bli upphetsade av hennes frappanta skönhet, som egentligen bara är hennes starka närvaro. Hon är ingen drömmare hur stark visionär hon än är utan är alltid helt i nuet och det med en nästan förtärande intensitet. De stackars satanisterna där blev galna inför det överväldigande frestande dukade

bordet. Ritualen spårade fullständigt ur, och det blev en grotesk massvåldtäkt. Men det var inte det värsta.”

”Vad var det värsta?”

”Richard hejade på dem. Hennes egen man stod bredvid och hejade på dem. Hon hade inte haft någon aning om att han var satanist eller att han ens hade sådana kontakter, som han tydligen odlat för att få utlopp för sina brutalaste sidor. Men inte nog med att han hejade på dem. Han blev själv äntligen upphetsad av spektaklet, och när våldtäkten inte upphörde utan bara upprepades hela tiden medan de stackars deltagarna alla hade fått kortslutningssåtra blev han plötsligt upprymd och började ropa: ’Det är bra! Fortsätt så! Fortsätt så! Knulla ihjäl henne! Knulla ihjäl henne!’

Det var då något brast inom henne, och hon förlorade medvetandet. Orgien kom därmed av sig, och ceremonimästaren skingrade genast dem som ännu var på gång, befriade henne och klädde på henne. Hon ifördes den svarta tunikan, man höljde hennes huvud med huvan, och hon fördes ut till ett sidorum där hon lades till vila på en bädd. Där vaknade hon upp. Hon såg aldrig Richard mer, men det var så han försökte mörda henne. När han inte själv, vilket han helst hade velat, kunde knulla henne till döds försökte han få andra att göra det.

Ceremonimästaren, en god vän till mig, kontaktade mig och frågade mig om jag kunde rädda henne. Det gällde att hålla henne undan Richard till varje pris, ty när han nu blottat sin fixa idé att mörda henne när han inte kunde få henne själv kunde han under inga omständigheter få ha någon kontakt med henne mera. Jag hade ju känt henne redan sedan länge, hon visste att hon kunde lita på mig, så det var naturligt att jag tog över henne. Så fort hon kommit till min hemliga fristad och jag haft överläggningar med henne kontaktade jag polisen, och vi gav oss inte förrän hon fått maximalt skydd. Jag rådde henne att lämna staden, hon kunde aldrig gå säker för Richard i vår stad mera, men hon var inte rädd. ’Jag känner honom,’ sade hon.”

”Hur påverkade händelsen henne för framtiden?”

”Naturligtvis var hon märkt för livet. Ett sådant trauma hämtar man sig aldrig ifrån. Det sitter i hennes själ som ett inopererat chip som alltid skavar och gör ont och gör sig påmint med tankar som man är ovillig att tänka själv. Hon är delvis förstörd för livet, men hon tog konsekvenserna och blev satanist på kuppen. Det ska till ett rejält trauma för att man frivilligt skall bli satanist, om man inte blivit född sådan. Hon var aldrig religiös tidigare, men händelsen gjorde henne religiös i omvänd bemärkelse. ’Det spelar ingen roll,’ sade hon. ’Det finns ändå ingen Gud, så då kan jag lika gärna göra gemensam sak med satanisterna. De kan behöva lite vettigare ledning som omväxling.’ Hon tog sig alltså an dem på samma sätt som hon i alla år tagit sig an elever, för att vägleda dem, uppfostra dem, undervisa dem och utveckla dem. Hon fortsatte arbeta som lärare men lämnade alla offentliga tjänster för att i stället bli privat. Påminnelsen om Richard drev henne utomlands.”

”Men hon kom alltid tillbaka.”

”Jag blev hennes bror för livet och hennes tryggaste tillflykt. Ofta var vi bortresta samtidigt, men när jag skulle ut på min definitiva resa blev hon orolig. Hon ville inte låta mig resa, för hon kände det på sig att jag inte skulle komma tillbaka.”

'Hur skall vi lösa det problemet, Marianne? Jag måste resa.'

'Skaffa dig en ersättare.'

Då föll valet på dig. Är du med? Har du beklagat det?"

"Aldrig för ett ögonblick."

"Jag tänkte väl det."

"Hon har aldrig talat om det själv, som om hon velat skona mig från sitt trauma. Och det är märkvärdigt hur väl hon har burit det."

"Hur menar du?"

"Det syns inte på henne. Hon verkar inte fysiskt skadad på något sätt och ännu mindre psykiskt skadad."

"Jag har också observerat hur litet hon har åldrats trots att hon redan är uppe i den kritiska åldern. Det är som om Satan som kompensation för hennes brutala initiering hade gett henne gåvan att aldrig åldras."

"Hon har inte ett grått hårstrå."

"Och hon har aldrig färgat sitt hår."

"Som är världens vackraste."

"Hur långt är det nu för tiden?"

"Tögonfallande långt."

"Det har det alltid varit. Hon har alltid klippt sig så litet som möjligt."

"Menar du att hon verkligen är praktiserande satanist?"

"Och mer än så. Hon är legitimerad översteprästinna."

"Kan man vara legitimerad satanist?"

"De har sitt eget system. Jag vet inte hur det fungerar."

"Hon har aldrig försökt omvända mig."

"Hon respekterar dig för att du är katolik. Det kommer hon att fortsätta med. Kom ihåg, att det skulle mycket till för att hon skulle bli satanist. Det sägs att Roman Polanski blev satanist genom mordet på hans fru Sharon Tate som var i åttonde månaden. Sedan gjorde han den absurda filmen 'Rosemarys baby', en överklig historia som dock illustrerar mentaliteten."

"Den nionde porten' var väl också hans film?"

"Ja, där har du inseglet på hans satanism. Man gör inte sataniska böcker och filmer om man inte är satanist, hur litet man än vill synas vara det. I Dennis Wheatleys romaner kryllar det av svarta mässor som alla spårar ur i totalt kaos, men hur negativt han än skriver om satanismen visar han därmed att han ändå är satanist. Andra som var det var George Orwell och Bertrand Russell."

"Aleister Crowley?"

"Faktiskt inte. Han är en inkörspört till satanismen och dess fader men var aldrig satanist själv. Han var mera av en extrem hedonistisk panteist."

"Och du?"

"Jag är och förblir grekisk-ortodox teolog, men jag har goda relationer med satanisterna, bättre än med katolikerna."

"Du har alltid underhållit relationen med mig."

"Du är fritänkare och tänker själv. Det är egentligen det enda väsentliga."

Samma kväll hade jag äntligen ett mail från henne. "Var är du?"

8.

Henrik kontaktade mig nästa dag och var på gott humör. Även han hade haft kontakt med henne och kom med intressanta nyheter. "Det drar ihop sig till en konferens. Vill du vara med?"

Det var Marianne som hade organiserat konferensen. Jag och Henrik var inbjudna. Den skulle handla om framtiden, och deltagarna lovade vara ett synnerligen trevligt och kontrastrikt sällskap: ekologer, miljö kämpar, ockultister, representanter för hinduismen, buddhismen, islam och kristendomen (Henrik) och andra okända personer.

Det skulle gå av stapeln i morgon i ett litet obskyrt hotell uppe i skogen norr om staden som hette *Sunshade*. Vi fick gärna komma dit före utsatt tid. Naturligtvis beslöt Henrik och jag att gå dit tillsammans.

När vi kom dit var många redan där. Marianne, som jag nu såg för första gången på evigheter, gjorde mig först förskräckt med att uppträda som muslim, men det var bara en svart sari visserligen med vackra broderade mönster i kanterna, som saris alltid har, vilka dock framhävde klädnadens kolsvarta nästan blåsvarta dramatik. När vi kom in fångade hon oss genast med blicken och kom fram för att välkomna oss.

"Ursäkta att jag inte har kontaktat er tidigare, men det var så mycket att bestyra med konferensen, och den kom först. Nu har jag i stället glädjen att få bjuda er till ett färdigdukat bord."

De flesta var redan där när vi kom, det serverades obegränsade mängder frukt och te så länge någon var kvar, och vi kunde bekanta oss med dem alla under lugna avslappnade men dämpade former innan konferensen inleddes när alla hade kommit. Den sista som kom var en ryss.

Hon var inte ett dugg förändrad för övrigt utom möjligen till det bättre, hon verkade friskare och mera ungdomlig och spänstig, hon hade säkert gått ner i vikt men verkade mera livlig: hon hade inte förlorat något, bara vunnit.

Hon presenterade oss för de andra deltagare som redan var där. De var nästan alla yngre än både oss och henne. Där var en australiensisk ekologiexpert, en indisk kombinerad buddhist-hinduist med Osho som specialitet, en perser (inte muslim), en kristen från Irak, ett gäng Crowleyaner från Europa, de flesta engelsmän och haschrökare förmodligen, några pittoreska hippies, ryssen, en tibetan och några andra européer. Det bjöds på te och frukt, som det skulle vara obegränsad tillgång till hela kvällen. Marianne skulle vara ordförande.

Detta var en helt annan Marianne än den jag kände i Göteborg. Hon var som en fjärril utstigen ur sin puppa. Hon dominerade tillställningen fullkomligt och behärskade stämningen totalt. Det lovade bli en intressant afton.

Efter ett avslappnat temingel inleddes konferensen. Jag ska här försöka återge det viktigaste som avhandlades.

ordf. Jag hälsar er alla välkomna. Då vi alla behärskar engelska medan långt ifrån alla behärskar alla de andra otaliga språk vi behärskar ber jag att vi konsekvent håller oss till engelska, så att ingen missar något. Om det ändå är något som någon inte förstår ber jag er att vifta med handen och begära upprepning.

Vår vän Toby från Australien har härmed det första ordet.

Toby Mina vänner, jag är mycket tacksam för detta tillfälle att få dela med mig av vad jag är insatt i inför just ett sådant utvalt sällskap med så höga självpåtagna ansvarspositioner att vi kanske kan komma någon vart på väg. Vi har alla insikter i de värsta avgrunderna av världens problem, och vi kan säkert komplettera varandras kunskaper på ett sätt som kan vara tjänligt för oss alla.

ordf. Till saken.

Toby Tack, fru ordförande. Vi är alla medvetna om världens ekologiska problem som en följd av växthuseffektens klimatkris. Människorna har blivit för många vilket har lett till en överkonsumtion av världens resurser med utarmning av både hav och land som följd. Konsumtionssamhället håller på att bereda både sin egen och världens undergång genom blind och skenande överkonsumtion. De ekologiska systemen håller på att kollapsa, och om de kollapsar ett efter ett i en hotande dominoeffekt, då de alla är beroende av varandra, kommer det att uppstå global hungersnöd och vattenbrist, då alla vatten är mer eller mindre förgiftade. Jag ser ingen lösning på problemet utom radikala globala åtgärder, som knappast kan genomföras på demokratisk väg. Förbränning av fossila bränslen måste tvångsavslutas, födelsekontroll måste tvångsinföras vad än den katolska kyrkan och islam kan ha att säga däremot, och rovfisket i alla världens hav måste upphöra. Dessa är bara de preliminära nödvändiga åtgärderna. Ersättningen av fossila bränslen med solenergi och vindkraft måste forceras. Där har vi i stora drag den ekologiska verkligheten.

ordf. Tack, Toby. Någon replik? (*Ingen replik.*) Då ger jag ordet åt vår oceanograf. (Denne var en av tyskarna och hette Bernd.)

Bernd Tack, nådig frun. Ni är säkert alla medvetna om vad som pågår. Oceanerna håller på att stiga ytterst långsamt men säkert och accelererande. Tills vidare handlar det bara om tiondedels millimetrar, men redan vid två millimeter kan det börja bli kritiskt. Om havsbalansen en gång rubbas och havsnivån spränger de gränser den hållit sig inom under all historisk tid kan vad som helst hända. Holland och Venedig står först i tur jämte Louisiana, som redan drabbats en gång som en varning. Golfströmmen håller på att avstanna och har redan saktat av så mycket att klimatet affekterats i Nordeuropa, framför allt de Brittiska öarna och Skandinavien, som fått våtare klimat och kallare vintrar. Grönlandsisen smälter och har redan börjat utlösa tsunamis genom lavinartade isbergskalvningar. Om Grönland smälter och Arktis blir isfritt upphör Golfströmmen helt, och alla världens havsströmmar påverkas i oförutsägbar riktning. Klimatet världen över har redan blivit fem procent fuktigare, vilket manifesterar sig genom de ständigt allt värre tropiska regnstormarna och katastrofcyklonerna, som nu har dränkt hela Manila. De har

oavbrutet accelererat de senaste tjugo åren i samma takt som jordbävningar, och ett samband har konstaterats.

Vi vetenskapsmän kan ingenting göra. Vi kan bara iakttä och rapportera. Världens politiker har aldrig lyssnat på oss med ett enda undantag: Al Gore. Jag ser det som världens enda möjlighet till räddning att köra över politikerna, som politikerna alltid kört över alla andra. Om vi inte kör över politikerna kör naturen över oss alla.

ordf. Tack, Bernd. Någon replik? (*Ingen replik.*) Nästa talare är Albert från Calgary.

(Den som nu reste sig var amerikan men tydligen kanadensare av indiansk härkomst.)

Albert Problemet är globalt och handlar om den vite mannens framfart. Ja, jag talar som indian, som representant för det naturfolk som var Amerikas verkliga ägare och som förvaltade det väl tills den vite mannen kom och med kristendomens falska hjärntvätt som ursäkt för sin rovgirighet förstörde hela Nord- och Sydamerika och förslavade eller förvandlade deras rätta förvaltare till slavar, trälar eller fredlösa andrahandsmänniskor utan mänskliga rättigheter. Så utrotade spanjorerna metodiskt och skrupelfritt otaliga indianfolk från Latinamerika, varpå de engelsktalande amerikanerna gjorde samma sak i Nordamerika fast ännu mera brutalt, grymt och ordentligt. Spanjorerna bara mördade och torterade ihjäl, men amerikanerna praktiserade metodisk biologisk krigföring i ett beräknande utrotningskrig mot indianerna genom att utrota deras levebröd bisonoxen, metodiskt förstöra deras odlingar och döda deras husdjur och hästar och massakrera deras kvinnor och barn i förintandet av deras läger. Den nordamerikanska förintelsen av indianerna kan mycket väl jämföras med den turkiska folkförintelsen av armenierna, med den tyska förintelsen av judarna, med Stalins folkförintelser under Sovjetunionen och med Maos likgiltiga offerande av sitt eget folk. I alla dessa folkförintelser var den drivande kraften den mänskliga girigheten och maktlystnaden, som har gjort människan till ett monstrum ovärdigt att leva på vår jord. Hela naturen klagar på människan och hennes onaturlighet och oaktsamhet. Detta är problemet. För två hundra år sedan var vi bara en miljard. Robert Malthus varnade och sade att vi inte borde bli fler. Vi är nu sju gånger så många och har fördubblats bara under de sista fyrtio åren. Vem som helst kan se att det inte håller i längden. Någon måste gå. Människan eller naturen? Människan kan inte överleva om hon låter naturen gå. Naturen och människan kan bara överleva om människan låter naturen överleva med att återställa henne, för hon behöver återställas. Skogar behöver återplanteras över hela världen, naturen behöver städas, haven behöver rensas på skräp, miljöförstöringar måste upphöra, giftiga industrier måste demonteras, alla kärnvapen måste skrotas, och resurserna måste i stället läggas på utvecklingen av rena miljöer genom sol och vind och på bevattningen och uppodlingen av öknar. Det sade redan president Kennedy. Vi har mycket att göra som måste göras, och det viktigaste är att den vite mannens skadlighet måste oskadliggöras.

ordf. Tack, Albert. Någon replik? (*Ingen replik, men en hippie höjde ett finger.*)
Var så god, Steve.

Steve Du talar om desarmeringen av alla kärnvapen men glömmer att nämna världens största och mest lönsamma industri vapenindustrin. De rikaste länderna har alltid tävlat om att få sälja vapen till båda sidor i en väpnad konflikt och gjort sina största inkomster just därför på konflikter. Den industrin vore den mest angelägna att desarmera. Ett annat krig som gör stora pengar är kriget mot narkotikan, som bara gör stora pengar emedan alla narkotika är kriminaliserad. Samtidigt som narkotikahandeln genom dess kriminalisering är världens näst mest lönsamma affärsrörelse kostar kriminaliseringen av narkotika astronomiska utgifter genom alla de krig kriminaliseringen kräver med därtill hörande fängelsevård, sjukhusvård, juridiska komplikationer och rättsfall. I Portugal har narkotikan avkriminaliserats för tio år sedan med enbart positiva resultat i synnerhet för ekonomin genom att alla kostnader för kriminaliseringen har sjunkit undan. Skrota vapenindustrin och avkriminalisera narkotikan, eller legalisera åtminstone den enbart läkande och helande marijuana, och vi har kommit ett långt och nödvändigt steg i positiv riktning.

(Till detta hördes nästan allmänt bifall.)

ordf. Tack, Steve. Fler repliker? *(Ingen replik.)* Då går ordet till Thubten från Tibet.

Thubten Min amerikanske broder nämnde något om den vite mannens framfart i Amerika med både folkutrotningar och djurutrotningar. Samma sak har vi sett i Tibet, från vilket hemland jag är en flykting, som kineserna har stulit från oss, liksom den vite mannen stal Amerika från er, och som kineserna även stulit Öst-Turkestan från uighurerna, Inre Mongoliet från mongolerna, Manchuriet från manchurerna, och så vidare. Men Amerika var åtminstone en demokrati. Problemet med Kina är att det är en diktatur, vilket gör det hopplöst att komma till rätta med det så länge diktaturpartiet fortfarande har makten, och det gäller alla diktaturer, som är den största stöttestenen för hela världsordningen. Kina är idag världens största diktatur och förser länder som Iran, Syrien, Burmas diktatur, Mugabes Rhodesia och egentligen alla diktaturer med vapen. Även Tysklands folkutrotningsprogram var bara möjligt i en diktatur liksom Turkiets sultanat, Sovjetunionen, Pol Pots Kambodja och så vidare. Vi kan aldrig få någon dräglig mänsklig ordning på världen förrän alla diktaturer är borta.

ordf. Ali har ordet.

Ali (perser) Jag håller med. Efter Syrien tror jag att även Iran kommer att falla. Burma håller på att uppluckras, och Kina är på väg. Jag kan försöka uppmuntra broder Thubten med, att snarare än att diktaturerna i världen är på väg upp är de på väg ut. Jag tror att Kinas fall också bara är en tidsfråga.

Thubten Tack, min vän från Persien. Det tror jag också.

Isak (från Irak) Mycket av människans framfart och i synnerhet den vite mannens självsvåld i Amerika har beskyllts på kristendomen. Som kristen representant måste jag dock framhålla att kristendomen är ensidigt en kärlekens religion, en martyrernas och offrens religion, vilket exempel Kristus redan statuerade genom sin frivilliga offerdöd, och vilket jag som assyrisk kristen i Irak kan vittna om att alltid utgjort kristendomens röda tråd och bärande kraft, martyriet, kärleksdöden, offerviljan,

människokärleken, medlidandet, empatin och medkänslan, som inte fått synas mycket i diskussionerna här hittills. Det är bara kristendomen och buddhismen som framhåller sexuell avhållsamhet som en positiv dygd och som utan tvivel avhållit människan från hennes befolkningsexplosion och avstyrat denna om fördelen med den dygden observerats bättre.

ordf. Henrik?

Henrik Alldeles riktigt, broder Isak. Kristendomen och buddhismen har många gemensamma drag som tvillingbröder, men dess värre har den västerländska kristendomen åkt en aning på sned. Den katolska kyrkan har gett upphov till intolerans och inkquisitioner, som resulterat i meningslösa häxförföljelser och kättribål, som bara länt kristendomen till avskyvärdhet och vanära. Kristendomens framfart i den Nya Världen har tyvärr sanningsenligt åskådliggjorts av Albert från Calgary. Vi österländska kristna, och särskilt vi som lider under det ständiga hotet av islam, är mera vana vid martyrtänkandet och lidandet, som du mycket riktigt betecknar som kristendomens sanna karaktär som kärleks- och självuppofferingsreligion.

Isak Tack, Henrik.

ordf. Då har vi syster Berenice från Paris.

(Denna fransyska var en ung bländande skönhet, också i sari men i förtrollande exotiska färger och mönster, motsatsen till Mariannes, och dessutom rikt utrustad med smycken. Hon var som en indisk prinsessa. Hon var tydligen indierns dam.)

Berenice Med all respekt för vad ni står för och era värderingar, mina bröder, men kristendomen har spelat ut sin roll. Den behövs inte mer, åtminstone inte som religion, då den i vår tid har genomskådats som den bluff den är. Den gör fortfarande nytta som bålverk mot islam och som social verksamhet, den behövs verkligen när det ena efter det andra landets välfärdssystem börjar klicka, som social hjälporganisation kan de kristna kyrkorna verkligen göra förtjänstfulla insatser världen över vid svält- och översvämningskatastrofer, men som dogmatik och irrlära etablerad genom hjärntvätt och skräckpropaganda – något helvete har aldrig funnits, om det inte alltid varit här på jorden – är kristendomen död. Dess vidskepelse, övertro och blinda fanatism hör lika mycket hemma i den mörkaste medeltiden som islam, som fungerar precis på samma sätt, genom trälbindning med hjärntvätt som medel och falsk propaganda för etablerade lögnare som bara hittats på för att hålla massorna i schack. Inför världens problem med främst dess överbefolkning – Guds ord till Adam i lustgården att fortplanta sig in absurdum och härska över naturen – framstår som en skrattretande absurditet idag, då människan misslyckats totalt i sitt skötande av naturen. Hon gavs naturen som en trädgård att värna om, och vad har hon gjort? Förgiftat hela naturen, fyllt världshaven med skräp, gjort regnen och världshaven sura med sina industriutsläpp i atmosfär och vatten, utrotat djurarter och fört ett ständigt större antal arter till risk för utrotning, kort sagt, hon har misslyckats totalt och gjort bankrutt som livsduglig varelse. Professor James Lovelock förkunnar att människan borde reduceras till 500 miljoner eller till en fjortondel eller 7% av vad hon är idag i antal, och jag håller med honom. Om vi inte

själva stoppar befolkningsexplosionen och vänder den neråt kommer naturen att göra det med hårdare medel. Vi har ingen chans mot naturen. När vi nu misslyckats med att umgås med henne på rätt sätt och står med ett katastrofalt deficit kan vi inte ha något annat än överväldigande katastrofer att vänta. Där hjälper ingen kristendom längre, när naturen ställer oss till svars.

Henrik Vad vill du ha i stället för kristendomen?

Berenice Rationalism. Panteism. Tillbaka till naturen. Återupprätta de gamla europeiska naturreligionerna, den grekiska och den nordiska mytologin och druidismen. Kristendomen gjorde allt för att utrota dem med våld. Det är dags att de äntligen får komma till sin rätt igen med sin högre tolerans och större fromhet mot allt liv och naturen.

Harish Jag instämmer med Berenice. Om något avlägsnat människan från naturen är det kristendomen, där den judiska grunden från början satt människan över naturen, vilket gjort den monoteistiska människan så övermodig, att hon tagit sig rätten att försöka bemästra och manipulera naturen, vilket måste hämna sig. Om naturen nu hämnas och sveper bort stora delar av mänskligheten är det främst de monoteistiska religionernas fel genom sin uppmuntran till storhetsvansinne och diktatorisk dogmatik utom materialismen och den mänskliga girigheten.

ordf. Ingen replik? (*Ingen replik.*) Då går ordet till Boris.

Boris (ryss) Som representant för världens största land är jag pinsamt medveten om hur vi har gått i täten för den mänskliga våldtäkten på moder jord. Sovjetunionen var ett enda stort misstag och fiasko från början till slut, och när dess misshushållning äntligen tog slut efter 70 år uppvisade summan av dess misstag en enda oformlig industriell miljöförstöring från Kaliningrad till Vladivostok. Under Lenin och Stalin var Ryssland ett öppet sår under oupphörlig förblödning, som tyvärr de styrande herrarna var ansvariga för och såg till att forsade om de inte rentav uppmuntrade och bidrog till det öppna sårets blodflöde och infektion. Vi har inte sluppit problemen med att Sovjetunionen upphörde. Vi slipper dem aldrig. Under Jeltsin försökte vi faktiskt gå till rätta med dem, men ganska snart föredrog han att suppa sig full och glömma dem, och under Putin har vi delvis återgått till den gamla ryska praxisen att hålla staten i styr genom lögn och Potemkinkulisser. Kina har gått samma fatala väg som Ryssland in i den totala diktaturens självdestruktivitet och har ännu värre problem att möta när partiet äntligen faller än vad Ryssland hade, då Kina har fem gånger större folkmängd och där miljöförstöringen gått mycket mera skenande och härjande fram. I många kinesiska storstäder kan man aldrig mera se solen för bara kronisk smog. Så illa var det aldrig ens i Ryssland.

Problemet är att vi kan inte lösa våra egna problem. Naturen måste lösa dem för oss. Vi har skapat resistenta bakterier, som årligen blir mer resistenta och skördar mer och mer offer, tuberkulosen har den vägen kommit tillbaka, malaria är på frammarsch globalt, och vi har aldrig kunnat lösa problemet Aids, som är här för att stanna. Den officiella statistiken är inte att lita på då mörkertalet alltid förblir ett mörkertal. I Ryssland började redan under Sovjettiden befolkningsstatistiken sjunka, och den har senare börjat sjunka även i Japan. Fler dör än föds, i Ryssland sjunker

medelåldern genom förgiftning och alkoholism, medan det är aktningsvärt att i Japan fler dör än föds fastän medelåldern stiger. På denna punkt kanske ändå Ryssland och Japan kan tjäna som föregångsexempel för världen.

Jag är dess värre övertygad pessimist. Detta skall vara en framtidskonferens, men jag tror inte mänskligheten har någon framtid. Hon har misskött sig och spårat ur alltför definitivt i ett skenande som fortsätter trots urspårningen. Naturen får lösa våra problem åt oss, som vi själva har skapat och som har vuxit oss över huvudet och som vi drunknar i genom vår egen förskyllan. Och det finns antydningar om att detta inte är något nytt.

Vår egen Helena Blavatsky hävdar i sin teosofiska lära att det före syndafloden och före Atlantis fanns andra civilisationer som även de gick under genom naturkatastrofer eller egen förskyllan. Hon daterar de äldsta till för hundratusentals år sedan. Den så kallade syndafloden brukar dateras till ungefär fem tusen år före vår tideräkning, dess historia verkar trolig genom att den förekommer i ett antal kulturers äldsta annaler, medan dessa annaler har det gemensamt, att de ingenting säger och troligen ingenting vet om vad som var före syndafloden. Det kanske var en civilisation som vår. Vi kanske försvinner på samma sätt genom att med vår misshushållning av planeten utlösa oavsiktliga kedjereaktioner av naturkatastrofer som inte lämnar någonting kvar utom en vrakspillra, som Noak och hans ark efter floden.

En joker i leken och oberäknelig faktor kan vara UFO-fenomenen. Mycket tyder på att vi är bevakade av missionärer från högre civilisationer någon annanstans i rymden, som med oro följer med vad vi håller på med. Efter utlösningen av den första atombomben har UFO-fenomenens förekomst statistiskt exploderat. Detta är en annan sak vi inte kan hantera och som vi får finna oss i vad den än kan leda till. Tack för ordet."

Det var den sista talaren. Han var tydligen ufolog och väl insatt i vad han endast vagt presenterade av vad som måste vara ett oöverskådligt material av överväldigande globala problem med ingen annan lösning i sikte än försynens opersonliga godtycke.

Ordet släpptes fritt, och det blev allmänna diskussioner. De flesta var ganska lågmälda, men alla försökte tala med och utbyta tankar med alla. Teet dracks i ymniga mängder, och det bars hela tiden in mera frukt. Vi höll på i två timmar till tills de första bröt upp. Det var ryssen och fransyskan. Ganska snart följde de flesta efter.

Till slut var det bara jag, Henrik och Marianne kvar. Äntligen vände hon sig till mig.

"Nå, var ni nöjda med konferensen?"

"Mycket intressant," sade jag som inte hade sagt ett ord.

"Det gläder mig. Själv var jag mycket nöjd. Henrik? Du blev inte stött av Berenice?"

"Inte alls. Hon hade helt rätt i vad hon sade."

"Du sade ingenting alls, Roland. Ingen reaktion?"

"Läget är bekymmersamt."

"Minst sagt," sade Henrik.

"Jag sade ingenting, därför att allting var så tänkvärt. Det tar tid att smälta intrycken av en sådan konferens."

"Ni stannar väl här över natten?"

Henrik vände sig frågande till mig. "Du har väl ett hotellrum att betala för?"

"Det gör inget. Om ni stannar stannar jag också gärna."

"Då kan vi sova i samma säng. Jag vill ligga i mitten av er. Det har jag aldrig gjort förut. Har ni något emot det?"

Henrik sade: "Ett generöst erbjudande. Jag har ingenting emot det."

"Vi har ju båda legat med dig förut," sade jag.

Och så blev det. Men kvällen blev lång. Vi hade mycket att tala om på tre man hand. Henrik berättade för henne att han delgivit mig hennes trauma.

Hon såg på mig. "Det är länge sedan nu men fortfarande som igår. Ursäkta att jag aldrig talat om det i detalj för dig tidigare."

"Av helt naturliga skäl," sade jag.

Henrik och Marianne rökte en pipa tillsammans. De erbjöd mig att delta, men jag avböjde. De hade gjort det många gånger förut, medan jag aldrig varit intresserad av att röka något. I stället grubblade jag över konferensen och dess argument. Det var mycket där att fundera över.

9.

Henrik måste fara vidare på andra ärenden, men jag ville stanna kvar hos Marianne i Manali. Jag ansåg att vi hade mycket att tala om, då hennes konferens och vad Henrik berättat för mig om henne hade öppnat helt nya världar för mig. Jag hade trott mig känna henne men kände henne inte alls, vilket jag gärna ville börja göra.

Henrik reste vidare efter vår natt tillsammans men kunde komma tillbaka medan vi ännu var kvar. Jag visste ingenting om hennes planer men var beredd att lyda henne vad hon än ville. Jag var nöjd så länge jag fick stanna i hennes närhet.

När han åkt frågade mig Marianne rakt ut: "Vad vill du veta?"

"Allt. För det första: hur lyckades du samla ihop dessa enastående människor på detta ställe från hela världen för detta unika tillfälle?"

"Tro det eller ej, men det var slumpen. Jag har många internationella vänner, och just nu råkade det sig så att ett lämpligt urval råkade befinna sig på samma plats. Jag tog tillfället i akt och organiserade träffen. Några var Henriks vänner, så han bidrog och hjälpte mig med samlingen. Utan honom hade det inte gått. Och så kom du som pricken på i-et, vår idealiska dokumentator."

"Det verkar för bra för att vara sant."

"Ibland är ödet gynnsamt och råkar sammanföra de rätta människorna tillsammans för ett gyllene tillfälle. Jag fanns till hands att ta vara på det. Sådana gyllene tillfällen med ventilerande av hela den aktuella krissituationen behövs.

Framtiden har aldrig tidigare tett sig som en mera formidabel utmaning än nu. Vad mer vill du veta?"

"Vad har du för planer?"

"Jag har inga planer. Vad är dina planer?"

"Jag vill hela dig från dina sår. Jag vill bota dig för din satanism."

Hon gav ett kort glädjelöst skratt. "Du vet inte vad du ger dig in på."

"Är det hopplöst?"

"Du känner mig inte, Roland, och det borde du vara tacksam för. Om du omfattar mig måste du också omfatta alla mina vänner, och du anar inte vad jag har för vänner."

"Dina tolv apostlar under konferensen gav mig mersmak."

"De var bara strålglansen av toppen av isberget när det träffas av solen."

"Jag litar på dig."

"Jag kommer aldrig att begära av dig att du skall bli satanist. Därför måste du låta mig vara det."

"Jag kan inte låta dig vara det om jag inte förstår det. Därför måste du låta mig lära känna dig."

"Då blir du satanist själv."

"Skall vi slå vad?"

"Nå, jag antar utmaningen." Hon log och tog min hand. "Var min frälsare från satanismen om du kan."

"Din konferens var så intressant att jag gärna skulle fortsätta den."

"Visst. Det blir fler diskussioner. Konferensen skrapade bara litet på ytan. Du skall få träffa flera av mina vänner."

10.

Hon tog mig med hem till australiensaren, ekologen som inlett konferensen, där han bodde i ett hus uppe på den östra sluttningen av staden tillsammans med ett kollektiv, där även Steve och några andra från konferensen ingick. Han var glad över att få se mig igen och bekände helt skamlöst, att han i ett sådant sällskap bara vågat antyda vad han egentligen tänkte.

"Hela mänskligheten är åt helvete och borde utrotas. Dessa själlösa människomassor bara parasiterar på naturen och mördar allt liv utan att ens vara medvetna om det. Människan har under 1800-talet urartat till ett omänskligt missfoster och monstrum som inte förtjänar att få leva."

"Och vad kan du göra åt saken utom att rasa för dig själv i det tysta till enbart förtret och skada för dig själv, då du på detta sätt bara slösar din energi på vanmakt?"

"Fråga Marianne," svarade Toby. "Det är därför hon är här. Hon kan leda satanisterna, som kan leda världen, och de borde ta det ansvaret då ingen annan gör det."

Jag vände mig frågande till Marianne. "Marianne? Vad är du ute på egentligen?"

”Toby menar att vi satanister besitter magisk makt att kunna förändra världen i nödvändig riktning när politikerna är inkompetenta.”

”Och tror du att ni har den makten och kan förintä, hur mycket var det, tretton fjortondelar av mänskligheten?”

”Vi kan inte utesluta den möjligheten. Inte ens du kan göra det.”

”Det är ett fruktansvärt ansvar du tar på dig om du menar vad du säger. Jag är säker på att du inte ens skulle kunna döda en enda människa ens genom euthanasi. Och du kan skriva under, att tretton fjortondelar av mänskligheten måste dö? Ser du inte hur omänskligt det är?”

”Vi talar tyst om dessa saker, Roland. Vissa tankar bör inte uttryckas, men ingen kan förhindra att de tänks och existerar. Jag gjorde det klart för alla i konferensen att var och en måste uttrycka sig så kort som möjligt och bara hålla sig till det mest väsentliga, ty ju mer man pratar, desto mer inflation går det i orden, desto mindre övertänkt blir det, medan det nästan alltid visar sig att den klokaste och den som har mest rätt är den som säger minst.”

”Du sade minst under konferensen.”

”Nej, det var du. Du sade ingenting. Därför är du här. Vi behöver dig som lyssnare och kritiker.”

11.

I ett försök att förstå henne gick jag in i hennes dikter, som hon skrev på engelska, och som jag här har försökt översätta:

1. Satanism – den sista utposten för andlig frihet

Moralismen har gått förlorad i vidskepelse och slaveri
och gjorde det redan från början,
då Moses band upp sina hebréer som fångar i Lagen
i ett evigt slaveri av religiösa förpliktelser.
Kristendomen blev ett slaveri av samma slag,
ett fängelse i vidskepelsens hjärntvätt
förtäckt i terrormyter om dogmatisk straffdom,
men den mest förslavande av religioner blev islam
då hädelse och konversion och desertering straffades med döden
i en etablerad absolut intolerans.

Buddhismen lever i exil i praktiskt taget hela världen,
förbjuden och förföljd i Kina, pressad upp i bergen av hinduerna
och bara nyligen återupprättad i Mongoliet.

Hinduismen förblir en indisk angelägenhet
fastän hela världen kan ha nytta av att studera den,
medan satanismen är allena utan gränser,
utan restriktioner, regler, lagar eller plikter

och erbjuder i stället för ett inskränkt slaveri
en frihet och befrielse helt utan villkor och reservationer
samt en magi som både transcenderar och omfattar alla de andra
i oerhörda möjligheter av metafysik.

Vad är en religion till för om ej för andlig frihet?

Det är själva grunden och all själ i satanismen
medan alla övriga organiserade religioner
bara fuskade och glömde bort den.

2. Människans hyckleri

Människan är boren en bedragare,
ett monster av rovgirighet
med bara egoistiska intressen,
ett vilddjur av ansvarslöst självsvald,
tills han upptäcker sin ande
och dess samhörighet med alla andra,
som skall väcka honom upp till insikt om sitt ansvar
och sin plikt och samstäldhet med allt som lever,
särskilt nu i dessa tider i relation till naturen.

Jag ger ingenting för den oupplysta människan
som bara lever för att äta, sova och förkovra sig
med sanslös lystnad efter status och det materiella,
ytligt nöje, makt och pengar.

De är parasiter på naturen och på jorden,
och för deras ansvarslöshet skiter jag i dem
om de går under i en syndaflood och är förintade.
Lämna mig i fred i min filosofi och mina böner,
och låt alla lämlar svärma bort och gå förlorade
i sin dårskaps blindhet, då det tydligen
är helt enligt all naturens långsiktiga ordning.

3. Satans brud

Satan älskar sin brud och överger henne aldrig,
han delger henne sin hemliga kunskap
och sitt hjärtas visdom och medvetenhet,
då hennes initiering är en ofelbarhet och bestående
genom hans kontinuerliga aktivitet och universella kraft
av kärlek, liv och underhållet av kosmos
genom naturens svarta mörkers härskande av kaos.

Hon är märkt för evigt och skall alltid bara vara hans,
och som ett tecken därpå ger han henne outsläcklig skönhet,
ungdom och oemotståndlighetens ungdom, charm och grace
kombinerad med förnuft och känslighet
som alltid håller henne ung och frisk
manifesterat genom hennes långa hår
som den universella älskaren av sina utvalda,
som han skall visa vägen för och leda
som en outsläcklig fyr i natten
i det stora mörkrets upplysning.
Vem som helst kan bli hans brud, men de är få
som verkligen är medvetna om att de är det.

4. Demoner

När alla lämnat och templena står övergivna
är du ensam där och har förlorat allt;
då världen verkar som en oreda av tomhet
med ruiner av förödelse och trista spöken,
är demonerna fortfarande mer levande än någonsin.
De är ditt sällskap, du behöver aldrig vara ensam
varken i din drömvärld eller verkligheten,
för de är mera verkliga än verkligheten,
evighetens andar, alltid här närvarande
och bara väntar på att åter ta gestalt
och få allt liv att vakna till igen
i nya ansträngningar till civilisationer,
som aldrig någonsin skall läggas ner.
De är dina vänner, det är värt att odla deras vänskap
då de alltid är och skall bestå
när alla andra skingrats och passerat vidare.

5. Modernt moderskap

När jag var liten flicka ville jag bli gift,
grunda en familj och hem och arbeta för deras framtid.
Ja, jag gifte mig, men det slog inte ut så väl,
då min make visade sig bli en katastrof till fiasko,
vilket lärde mig att aldrig mer försöka,
vilket var mitt öde, vilket visade sig rätt:
i denna värld är det ej knappast mer försvarligt

att bidra till befolkningsexplosionen,
som fördärvar, förorenar och parasiterar på naturen
i ett sanslöst slöseri och en förbrukning av planeten.
Jag blev i stället något av en moder för de dömda,
de förkastade och exkluderade, de utdömda och glömda
som en lärare med kuggade studenter och körda kandidater,
då jag blev född till lärare för de hopplösa,
denna mänsklighet som aldrig någonsin har lärt sig.
Deras själva grund har fallit, då den abrahamiska doktrinen
om att människan skall härska över all naturen och föröka sig
har visat sig ett misstag av horribla dimensioner,
när nu den självdestruktiva mänskligheten
som en drake konsumerar blint sin egen framtid och sig själv.
Alternativet är satanisk realism,
konfrontationen och medvetenheten om helvetets faktum
med ett annat slag av mödrar och sataniska prästinnor liksom jag
med skrotning och förkastelse av Gud som ett oanvändbart misslyckande,
medan kärlekens och livets kontinuitet och energier
måste lägga in en högre växel och ta en satanisk form
för att alls kunna överleva.

De var hårda ord, de sista, och svåra att smälta. Dessutom inträffade en upprörande incident, som fick både henne och mig att tills vidare lägga våra pennor och filosofiska strävanden åt sidan.

Richard uppenbarade sig plötsligt i Manali. Det var som en mardröm som plötsligt återinfann sig från graven. Som vanligt gjorde han mycket stort väsen av sig var han uppträdde, så det var omöjligt att inte bli medveten om hans nya oönskade närvaro i våra liv, och vi visste att det var gagnslöst att hoppas på att vi skulle kunna undgå honom eller att han inte skulle märka att vi var där. Det var naturligtvis bara därför han kommit dit, som om hans vanvettiga jakt på sin misslyckade kärlek hade blivit hans livs enda mening.

Frågan var hur vi skulle hantera problemet och vad vi skulle göra åt saken, om vi skulle göra något alls. Vi visste inte i hur hög grad av livsfara hans närvaro i Manali skulle innebära för oss, men lugna kunde vi inte vara. Marianne uttryckte genast sin önskan att omedelbart ge sig iväg till något säkrare ställe. Men Richard var nu i Indien, det betydde att han hade lika mycket uppehållstillstånd där som vi och kunde röra sig lika obehindrat överallt som vi, och även om Indien var ett stort för att inte säga omätligt land, så skulle det inte bli lätt att dölja sig för honom, då det enkla faktum att vi inte var hinduer måste innebära att vi måste märkas var vi än rörde oss.

Till slut kom vi överens om att Marianne skulle sätta sig i säkerhet, då det var hon som närmast kunde vänta sig det värsta av honom, medan jag skulle stanna kvar och

göra det bästa av saken och kanske kunna lura honom bort på villospår eller få honom att återvända hem. Vi kunde ju alltid försöka.

12.

Richards tillstånd när jag mötte honom kan väl närmast beskrivas som kaotiskt. Det var inte lätt att avgöra var man egentligen hade honom, då han knappast ens själv var på det klara med sitt eget sinnestillstånd. Det var ömsom vrede och tårar, förtvivlan och ursinne, fullständig desperation och desorientering, som ett barn som kommit bort i skogen men en fullt vuxen och kraftig, respektingivande och mycket manlig man. Jag hade naturligtvis haft mina farhågor inför att möta honom men funnit det oundvikligt för att komma till rätta med de eventuella farorna i den nya situationen. Han hade kommit bara för hennes skull i desperat strävan efter en äntlig uppgörelse med henne, och han erkände helt öppet, att enda anledningen för honom att inte mörda mig var att bara jag kunde leda honom till henne. Sedan hjälpte det inte hur mycket jag försäkrade honom att det var det sista jag kunde göra. Desto hårdare klamrade han sig fast vid uppfattningen att jag var den enda möjliga länken till henne.

"Vad vill du henne egentligen?"

"Jag vill få frid för henne med att äntligen avsluta henne."

"Vill du då mörda henne?"

"Helst. Jag vet inte om jag helst skulle vilja skära halsen av henne eller strypa henne, men jag kommer aldrig att få frid förrän jag har sett henne död inför mina egna ögon."

"Varför hatar du henne så intensivt?"

"Det är inte det. Det är kärlek. Det är svartsjuka. Ingen annan skall få ha henne. Det är bara jag som varit gift med henne. Hon tillhör bara mig. Jag ger henne inte skilsmässa eller lov till ett annat förhållande med mindre än att hon dör först."

"Ser du inte själv hur extremt absurd du är?"

"Det är hon som är det, med sin svaghet för vackra långhåriga män, med sin skönhet, som lockar alla suspekta individer till henne som ljuset lockar nattfjärilar, med sin oförmåga att säga nej till någon och med sin manipulationskraft, som kan linda vem som helst kring hennes lillfinger. Hennes makt över männen är livsfarlig för hennes omgivning och har förstört mitt liv."

"Du talar som en psykopat."

""Jag är en psykopat men medvetet en sådan och därför ingen psykopat."

"Hon har satt sig i säkerhet, och du kommer aldrig mer att få se henne."

"Hon kommer aldrig att släppa kontakten med dig, och du skall leda mig till henne."

"Aldrig i livet."

"Vare sig du vill eller inte."

Han svepte i sig sin whiskygrogg medan den han bjudit mig på stod nästan orörd kvar. Jag vet inte om han gjorde det av diskretion eller avsiktligt, men plötsligt började han dricka av min också. "Du rör den ju inte," sade han.

Vårt samtal ledde ingen vart, och han fick lika litet ut av det som jag. Han blev frustrerad över att jag inte kunde ge honom den minsta ledtråd till vart hon hade tagit vägen, då jag ju faktiskt inte hade en aning om det själv, vi hade avsiktligt ordnat det så att hennes destination skulle vara okänd även för mig tills vidare tills faran var över, ifall Richard skulle försöka pressa mig på uppgifter, och jag hade inte fått någon inblick i hans avsikter eller planer eller någon klarhet i vad han egentligen var i stånd till. Han var fullständigt oberäknelig och oförutsägbar, och jag var för honom fullständigt opålitlig och oanvändbar. Vårt möte ledde i alla fall inte till några kritiska konflikter. Vi skildes som stridande parter från ett förhandlingsbord.

13.

Bara några dagar efter vår konfrontation inträffade den stora regnkatastrofen, som drabbade ett visst område med att göra 60,000 hemlösa och 11,000 förlorade av vilka 4000 aldrig kunde hittas. Byar och bussar vräktes ner i de rasande forsarna av springfloder och ras, och det var troligen just till det området som Marianne hade sökt sin tillflykt, om jag förstod henne rätt.

Richard sökte upp mig alldeles uppripen, och vi hade ett samtal till. Jag delgav mina värsta misstankar att Marianne kunde ha drabbats av katastrofen och försvunnit med så många andra, och han medgav att jag hade rätt då han kände samma sak. Så fort det värsta lugnat sig och skadorna kunde överblickas ämnade han resa dit för att leta efter hennes eventuella kvarlevor.

"Jag är beredd att leta efter henne över hela Indien. Du berättar att hon var välbekant med dessa trakter och besökt dem ett antal gånger, men de är känsliga gränsområden med checkposter överallt som registrerar alla icke indiska medborgares namn och passnummer. Dessa checkposter är begränsade i antalet men strategiskt placerade, så att ingen kan passera obemärkt förbi. Om jag hittar hennes namn där någonstans kan vi gå vidare."

"Och om hon förfalskat sitt namn?"

"Man kan inte förfalska sitt pass eller sin identitet vid en sådan polischeckpost. Det går inte. Har hon passerat finns hon där. Om hon passerat mot nordost strax innan syndafloden vräkte hela landet åt helvete kan jag kanske få frid om jag får bekräftelse på att hon förolyckats."

"Är inte din passion något missriktad om den bara åstundar hennes död?"

"Tvärtom. Jag har redan dödat för hennes skull. En man som hade fräckheten att uppvakta henne lyckades jag locka ut till ett ställe där jag kunde skära halsen av honom och begrava honom levande. Brottet har aldrig upptäckts, och jag kände ingenting, ty han förtjänade det."

"Varför?"

"Varför han förtjänade det? Han gjorde mig förbannad!"

”Nej, varför denna hysteriska mördarpassion?”

”För att bli av med min besatthet av henne.”

”Har du inte skadat henne tillräckligt?”

”Ingen kan skada henne tillräckligt.”

Henrik hade varit välbekant med hans psykopatiska tendenser och vist nog alltid undvikit honom till varje pris – de hade aldrig träffats, och jag undrar om Richard ens kände till hans existens. Jag hade därför aldrig nämnt något om den för honom. Mig hade han tydligen någon sorts avvikande tolerans för, för att jag nästan hjälpt honom på spåret efter henne.

Han kom tillbaka efter en vecka. Han hade funnit hennes namn i en checkposts liggare på vägen upp längs den nyckfullaste av Suttlejs bifloder. Hon hade varit passagerare i en buss med ett antal andra utlänningar. Bussen hade överraskats av stormfloden och svepts ned i strömmarna. Den hade påträffats långt därifrån som ett sargat och sönderslaget skelett. Inga överlevande hade påträffats från den bussen men desto flera lik – 24 stycken, av vilka ett antal inte kunnat identifieras om de inte haft identitetsbevis kvar på kroppen. Några utlänningar hade haft det, men Marianne hörde inte till dem. Ett antal hinduer hade också haft det, men de flesta var barskrapade. Till de barskrapade liken hörde också en del européer, men flera av dem kunde inte identifieras.

”Hon har med 90% säkerhet gått en ond bråd död till mötes. Jag nöjer mig med de 90 procenten tills vidare. Jag tror jag kan få frid för hennes hemsökelse nu.”

Och han reste hem.

Själv klamrade mig fast vid de 10 procenten. Jag vägrade tro att hon kunde ha förolyckats. Henrik delade mitt hopp. ”Vi får vänta och se och hoppas så länge det går,” sade han och rådde mig att stanna kvar, medan han reste vidare bort till andra angelägenheter. Jag lydde hans råd.

Är du levande eller död
eller hängande någonstans emellan
i landet ingenstans men någonstans
kanske i limbo, utan möjlighet att höra av dig
och berätta vad som hänt –
det finns ej något värre i en relation än ovisshet.
Dock är jag med dig var du än kan vara,
vare sig i livet eller faktiskt död,
omhändertagen kanske av nomader,
kanske medvetlös och mörbultad
och utan minne, eller bara avsiktligt fördold
utnyttjande din egenskap av saknad, kanske död
till ett nytt liv med kanske ny identitet
och endast död för dina fiender
och sådana som vill dig illa.

Jag förblir dig trogen och skall hänga fast vid dig
i tankarna, med hela själen och i hjärtat
tills du uppenbarar dig på nytt
som levande, bevisad död, som spöke eller vad som helst.

Richard var ett monster av svartsjuka. Ännu när han var hemma kom han med nya hotelser och meddelade, att han hade försäkrat sig om att om det skulle uppstå det minsta tecken på att Marianne överlevt skulle han omedelbart komma ner och ta hand om henne. Han inbillade sig alltså fortfarande att han skulle kunna få tag på henne. Han hade försäkrat sig om direkt kontakt från polisen och andra myndigheter om det skulle visa sig om någon överlevt den fatala busskatastrofen. Jag bara suckade, och jag drog mig till minnes en dikt som hon skrivit:

Den mörkaste demonen
är det värsta monstret av vår fantasi,
en grönögd djävul av besatthet
av varandra, kallad svartsjukans demon,
så okänd för oöverskådliga monstruösa konsekvenser.
Tolerans är ej ett botemedel men dock en god motvikt.
Faran är att inte veta men att vara misstänksam,
och medan endast ovissheten råder
är det enda goda vettiga att göra ingenting.
När otroheten blivit oförneklig
återstår det endast en process att genomföra:
konfrontera partnern med beviset och att lämna honom.
Det finns ingen ursäkt och är oförsvarligt.
Om han har bedragit dig så har han skrotat dig,
och om han insisterar på att hålla fast vid dig
så är det bara av bekvämlighet och materiella skäl.
En relation är värd att utvecklas
om den fungerar bra från början
och håller kursen utan svårighet,
men det finns vissa relationer som kan vara evigt
av ett slag som ej behöver sexuella band
och inga heliga och ständiga försäkringar
för att naturligt utvecklas och expandera i oändlighet.

14.

Det var kanske mitt öde att alltid ha bäst kontakt och få mina bästa vänner bland människor som stod nära döden. Sålunda hade jag alltid råkat ut för att just de som

stod mig närmast dog för tidigt eller rycktes bort på det mest brutala och orättvisa sätt, medan de faktiskt känt döden flåsa dem i nacken. Tibetanerna menar att döden är livets hemlighet, och att endast den som känner döden känner livet, och att endast den som kan dö värdigt och utan fruktan kan leva värdigt och utan fruktan. Det kunde alla mina döda vänner.

I Mariannes fall var det annorlunda, då jag inte kunde veta om hon levde eller var död, men på något sätt kände jag henne alltid omkring mig, som om hon ville få fram ett budskap som det var omöjligt för mig med mina fysiska sinnen att förstå. Samtidigt kände jag även mina närmaste avlidnas andar omkring mig, som det kändes att jag stod i bättre kontakt med än någonsin. Jag hade alltid vägrat ta farväl av en avliden god vän. Tvärtom. Genom döden umgicks jag bara desto intensivare med dem, och varje kväll i min aftonbön kom jag alltid ihåg mina avlidna närmaste och nästan åkallade dem. Marianne blev nu den främsta av dem.

Vad menade Richard egentligen? Det var som om han till varje pris eftersträvade absolut kontroll över Marianne vare sig hon var levande eller död. Jag tvivlade inte ett ögonblick på att han omgående skulle komma ner igen och röra upp himmel och jord om det kom fram det minsta livstecken om henne och att han då inte skulle ge sig förrän han löpt hela linan ut och äntligen lyckats med att älska ihjäl henne. Detta såg jag som drivkraften i hela hans irrationella galenskaps passion: en oemotståndlig drift till att få älska ihjäl henne. Inte förrän hon var bekräftad död bortom varje skugga av ett tvivel och han själv hade fått se hennes lik skulle han kanske få frid.

Och därför hade Marianne alla skäl till att hålla sig undan och låta honom och världen tro att hon var död. Detta var mitt hopp. Samtidigt var jag medveten om att detta även var Richards drivkraft. Han skulle aldrig lämna henne i fred död eller levande.

Hon skrev en gång en dikt:

Den gäckande döden

De flesta människor fruktar dödens mörker och osäkerhet,
men jag befarar att jag är alltför intim med henne
om ej rentav hemma i dess hägn
då jag har sett för mycket av vad döden är
och blivit alltför hemmastadd i dess domän,
som faktiskt ej är mer än blott en del av livet,
en annan sida, dimension och sfär och perspektiv.
Vad kan du ta med dig när du dör?
Ej något utom dina känslor,
din personliga integritet och perceptionsförmåga,
som i överväldigande grad blir tillspetsad
då utan din kropps sinnen den accentueras
och befrias och då inget annat återstår av dig
förutom just du själv. Vad är väl det att vara rädd för?

Även alla dem som du förlorar, vänner, släktingar
och käraste behöver du ej frukta att förlora
då de som i sanning älskar dig ej någonsin skall släppa dig.
En dag skall ni återförenas och ses igen,
då vänskapsband och kärleken står över döden
lika säkert som vi alla ej är mer
än blott en del av det universella mörkrets herre.

Tiden gick, och ingenting hände. och jag kände mig som en förfallen dagdrivare när jag varken kunde lämna Manali eller fara hem i patetisk väntan på någon signal eller tecken, antingen från henne eller från någon instans som äntligen kunde bekräfta henne död. Det enda jag fick var ett brev från Richard:

”Vi sitter i samma båt, men du ska veta att det är jag som styr den. Att du ännu dröjer kvar i Manali läser jag som ett tecken på att du ännu inbillar dig att hon kan uppenbara sig. Det är bara för mig hon uppenbarar sig, alla nätter, och därför är jag säker på att hon är död. Hon skulle inte spöka för mig annars. Jag slipper henne aldrig, och jag kan inte ens döda henne. Skulle det ändå slumpa sig så, att hon trots allt skulle visa sig ha överlevt, kan du lita på att jag skulle bli den första att få reda på det. Då kommer jag genast ner och hämtar henne och dödar dig, så att du inte längre kan komma mellan oss, eller någon annan. Jag ville bara varna dig. Jag är alltid på min vakt och beredd till vad som helst. Lika litet som jag någonsin kan slippa henne kan hon någonsin komma undan mig, inte ens som död.”

Han menade varje ord av vad han sade. Min tröst var, att han än så länge fullständigt misslyckats med att genomföra något som han lovat eller hotat med. Han var en man av stora passioner och ord men fullständigt oduglig i handling. Det var kanske därför han var så rabiatt – omedvetet kände han hur misslyckad han var.

15.

Jag kunde inte bara slå dank och stanna kvar i Manali utan något annat att göra än att gå ner mig i grubbel över ett olösligt problem: hopplös väntan på något som jag inte hade någon aning om vad det kunde vara. Jag måste företa mig någonting. Jag försökte förgäves finna Henrik, men han var som bortblåst. Ingen visste var han var, och det enda någon visste säkert var att han var spårlöst försvunnen. Han kunde lika gärna vara i Kashmir som i Pakistan eller Afghanistan. Det var nästan alltid så. När man behövde honom som mest var han som mest otillgänglig.

På stället där jag bodde drog det in en liten grupp australiensiska hippies. Bara i förbifarten undslapp jag mig frågan om de möjligen kände till honom eller hade råkat på honom och gav dem en beskrivning av hans person. Till min häpnad verkade de veta exakt vem det var och var han var. ”Han är just nu uppe i Parvatidalen. Det är bara att ta bussen dit. Han är säkert kvar när du kommer. Han har varit där länge och har inte bråttom.”

Stället där han vistades var en ganska okänd håla för israeliska muckare som inte ville återvända utan helst bara försvinna för att allra helst gå upp i rök i självbedrägeriets berusande och bedövande dimmor som bara slog ut hjärnan och ibland kunde få en att glömma vem man var. Det var kanske målsättningen för dessa verklighetsflyktingar – vad som helst men inte verkligheten! Han hade tidigare tagit sig an sådana och kände väl till de flesta hippiekolonier i västra Himalaya, så notisen förvånade mig inte. Det var bara att fara iväg och söka upp honom och därmed även bli av med oron för att Richard eventuellt skulle göra sig påmind igen.

Resan dit upp var obeskrivlig. Vägen var den sämsta tänkbara, bara gropar hela vägen, och man vande sig vid att ständigt behöva gå ut och skjuta på den lilla bussen när den kört ner sig i ett vattenhinder eller grop eller vanlig gytta. Det var ingen idé att ta strumpor på sig, sandalerna gytjade ihop sig till galoscher av bly, och byxorna blev oigenkännliga. Ofta fick vi passagerare på taket som tog med sig sina hönsgårdar. Egendomligt nog fick vi aldrig punktering.

Jag nådde fram till byn, där det var lätt att finna rätt ställe, ty där fanns inte många hus och bara ett gästhärbärge. Där bodde mycket riktigt en hel hippiekoloni som tycktes leva på gräs, dvs. bara leva för att odla det och plocka det, finna det och röka det, och ungefär hälften var israeler. Resten var australiensare, engelsmän, en och annan tysk, en fransman, några östeuropéer från Polen och Tjeckien, någon amerikan och en holländare. Till östeuropéernas grupp hörde även några damer. Men Henrik var inte där. Ej heller hade någon av dem hört talas om honom.

”Men det finns en annan hippiekoloni högre upp. Du hittar honom kanske bland dem. Kvalitén är högre där, men vi har inte orkat hänga med dit upp. De har till och med datura.”

Jag började mer och mer misstänka att jag hade vilseletts, men det minsta jag kunde göra var att ge denna ”högre och mer avancerade” grupp en chans, så jag vandrade upp dit. Det tog sju timmar. När jag kom fram var jag slut och hoppades innerligt på att någon skulle rädda mig genom att ge mig tak över huvudet.

Där bodde nästan bara hippisar. Det var någon sorts herdeläger som herdarna övergivit för säsongen och som dessa verklighetsflyktingar tagit över för att det växte så god cannabis i närheten. Det var svårdefinierade original. De flesta var fransmän, men där ingick även en tysk, några italienare, engelsmän, och en annan kvinna, som verkade vara deras ledare. Först kände jag inte igen henne. Sedan trodde jag inte mina ögon. Det var Marianne.

Men hur förändrad hon var! När jag äntligen känt igen henne frågade hon: ”Vad gör *du* här?” Jag var svarslös, då jag tänkt fråga henne om samma sak, men det verkade som om det sista hon ville var att någon skulle känna igen henne som den hon var.

Hon var inte förfallen, men det var som om hon helt hade bytt personlighet, så som kvinnor gör ibland, när de får för sig att de skall inleda ett helt nytt annorlunda

liv eller börja på ny kula efter någon uppgörelse med sig själva eller sitt liv. Hon var nu som den klassiska hippiebruden med håret helt vildvuxet och lössläppt och med för Himachal mycket typiska iögonfallande färggranna och vackra kläder. Jag förstod genast att hon var där för att hjälpa denna grupp människor som alla var antisociala extremister som tagit avstånd från världen och samhället. Men hur hade hon överlevt olyckan?

”Fråga mig inte. Jag vet det inte själv. Av en händelse steg jag av bussen före den sista färden, då något lockade mig att stanna kvar där. Det var kanske intuitionen som omedvetet gav mig en varningssignal. Samma eftermiddag fick jag veta om raset och förstod genast att ingen kunde ha överlevt. Floden är som djupast och stridast där, och man har inte ens funnit bussen ännu, av vad jag har förstått. Den kommer kanske upp under torktiden nästa år. Samtidigt så måste jag se det som en fingervisning till mig att ta vara på tillfället. ’Alla kommer att förklaras döda utan att någon har hittats. Det är ett enastående tillfälle för dig att undkomma dina förföljare. De kommer att acceptera den officiella slutsatsen att alla måste vara omkomna, och du kan inleda ett nytt liv och ändå ha hela ditt gamla liv kvar i behåll.’ Jag hade tänkt ta kontakt med dig och Henrik senare, men först ville jag se vad jag kunde göra för de stackars vilsna mänskorna här. De är alla fullgoda individer, både här och där nere där du var först. Det är bara samhället som behandlat dem illa, du vet, förmynderi, formalistisk orättvisa, blind byråkrati, datoriserad förföljelse genom missförstånd och mera sådant.”

”Så Henrik vet inte att du lever?”

”Nej. Han är lika säker som alla andra på att jag är död.”

”Skall vi inte underrätta honom?”

”Inte ännu. Låt honom komma på det själv – om han inte redan anar det. När även du är borta kommer han att lägga ihop två och två.”

17.

Vi levde nu en tid ett mycket idylliskt liv där långt bortom all ära och redlighet i vildmarkens hägn, där det även förekom leoparder och elefanter och där man högre upp även till äventyrs kunde få skymten av en snöleopard eller åtminstone se spåret av hans märkliga tass. Det var utomordentligt bekymmerslöst och fridfullt, och våra vänner var alltid vänliga och saliga, då de genom sitt ständigt uppdaterade rus hade en mycket nykter distans till verkligheten med vanligen en stor och hälsosam portion humor. Vi trivdes med varandra och överansträngde oss inte fastän vi alltid varje natt hade något intimare umgänge, men mest låg vi bara och pratade med varandra.

Så höll det på i några veckor tills vi plötsligt överraskades av att Henrik anlände.

”Jag sökte dig i Manali,” sade han. ”Jag har haft mycket i Srinagar att göra en längre tid, men då jag visste att du var i Manali sökte jag dig där. De berättade där att du rest uppåt Parvatidalen för att finna mig. Häpen reste jag efter. Där nere fick jag veta att du fortsatt hit, och döm om min förvåning när jag finner er båda här. Hur länge har ni varit här?”

Jag berättade alla detaljer om Mariannes förmenta olycka och hur jag av en slump hade funnit henne levande när jag minst av allt hade väntat mig det när jag sökt efter honom. Han kunde inte förstå hur någon hade kunnat få det för sig att han skulle befinna sig här, men nu gjorde han det.

Glädjen över vår treklövers återförening var dock inte helt utan mörkare detaljer. I Manali hade Henrik funnit ett brev väntande på mig från Richard. Han hade det med sig obrutet.

"Vad skriver han?" frågade han oroligt.

"Det värsta tänkbara. Då han underrättats om att jag lämnat Manali har han därav tagit för givet att jag någonstans funnit Marianne levande, eftersom jag inte heller kommit hem, och med anledning därav tänker han vidta vissa åtgärder."

"Han säger inte vilka?"

"Nej."

Marianne sade: "Det råder inget tvivel om att alla i bussen måste ha förolyckats. Du måste övertyga honom om den saken, Roland."

"Han låter sig inte övertygas om någonting. Han är besatt och förlorad i sina fixa idéer."

"Säg att du rest uppåt floddalen för att äntligen få det bekräftat att ingen överlevt."

Jag skrev ett brev som Henrik fick ta med sig ner tillbaka till Manali. Postgången skulle väl ta en tio dagar, och jag var inte alls säker på att Richard skulle köpa våra försök att till varje pris hålla honom borta från Mariannes liv. Som Henrik sade: "Han har redan dödat henne en gång och njöt så våldsamt av det att han måste göra det på nytt gång på gång." Det var en mycket bisarr form av besatthetens mani.

18.

Våra värsta farhågor slog in. Det visade sig i Manali att Richard varit i kontakt med polismyndigheterna och krävt både det ena och det andra, rapporter från olyckan, utredning av hela händelseförloppet, vilka kroppar som påträffats, och så vidare – allt pekade mot att han hade i åtanke att komma ner själv och utreda hela saken, och gjorde han det skulle han inte lämna någon undersökningsmöjlighet i fred. Han skulle metodiskt gå igenom alla möjligheter och troligen ganska snart kunna lokalisera Marianne.

"Jag kan inte träffa honom igen," sade hon rent ut. "Jag vet att det kommer att bli min död om jag gör det." Vi visste alltför väl att hon var alltför realistisk för att kunna missta sig på hur hennes livs enda man fungerade.

Henrik var som ett hotande åskmoln i hela denna diskussion. Han hade aldrig träffat Richard men var troligen mera rasande på honom än någon annan. Marianne kunde aldrig hysa fientliga känslor mot honom, hon hade aldrig kunnat behandla honom annat än undfallande, medan Henrik var som en tryckkokarvulkan som bara väntade på ett utbrott. Själv ville jag helst hålla mig utanför hela historien, vilket jag fann att skulle vara klokast. Desto mindre kunde Henrik och Marianne göra det,

även om Marianne med nödvändighet måste göra det. Alltså var det Henrik som måste befatta sig med saken, och han var villig att göra det.

"Lämna det åt mig," sade han. "Jag kan presentera mig för honom som din vän, Roland, och erbjuda mig att föra honom till dig och Marianne, då jag kan hävda att jag troligen vet var ni finns. Han kommer inte att kunna motstå det erbjudandet. Ni kan vara alldeles lugna. Jag skall ta hand om honom."

"Vad tänker du göra?" undrade Marianne försiktigt.

"Vad som behövs. Han måste sättas på plats. I sin relation till dig har han från början till slut betett sig som en terrorist med oinskränkt handlingsfrihet som han konsekvent utnyttjat till maximum och begagnat sig av till allt utom till att slutgiltigt förinta dig, vilket han dock upprepade gånger tillkännagivit sin slutliga avsikt att göra, för han menar sig aldrig kunna få frid för dig förrän du är död, enligt vad Roland berättat. Du känner honom, Marianne, och vet att han alltid menar allvar. Att han aldrig lyckats med något, Roland, betyder inte att han alltid måste misslyckas. Någon gång kan bli första gången, och den kan bli oacceptabelt fatal. Det är det vi till varje pris måste undvika."

"Så du vill inte säga vad du tänker göra?" insisterade Marianne fortfarande försiktigt.

"Ärligt talat vet jag inte ännu."

"Du får inte vålla hans död."

"Endast du, Marianne, har rätt att förbjuda mig. Jag lovar dig. Jag skall inte döda honom. Jag har aldrig dödat någon och skulle inte ens kunna döda en sådan som han, hur lätt han än själv har visat sig vara en kvalificerad mördare utan någon betänklighet alls. Det har han avslöjat för Roland, eller hur?"

Jag bekräftade att så var fallet och fick berätta hela episoden. Marianne visste vem den mördade var.

"Han var helt oskyldig. Han bara uppvaktade mig. Han var olyckligt kär i mig som så många andra och ville göra vad som helst för att glädja mig. Det var allt. Det irriterade Richard, som betecknade honom som en irriterande sten i hans sko. Det menade han att gav honom rätt att göra sig av med den, och det gjorde han, som om Göran bara hade varit en sten."

"Och du vill ändå skona honom?" frågade Henrik.

"Det handlar inte om vad man vill utan vad man måste."

"Jag kan inte skona honom, även om jag måste låta honom behålla livet. Ger du mig åtminstone fria händer om jag lovar att inte beröva honom livet?"

"Fullkomligt," sade Marianne, vilket svar Henrik var nöjd med.

Vi hade sedan en liten blygsam fest tillsammans med några av de andra vännerna där, och jag skäms inte för att erkänna att vi alla tre rökte på ordentligt, ty vi behövde den avkopplingen. Nästa dag skulle Henrik resa ner till Manali för att vidta förberedelser inför Richards ankomst, som vi var helt på det klara med att kunde inträffa plötsligt. Det gick inte an att ta risken att underskatta hans handlingskraft. Han kunde göra vad som helst och gjorde det. Det var kanske vår sista samvaro på tre man hand under idylliska omständigheter före den storm som mycket väl kunde

nalkas och som det gällde att ta på rätt sätt, vilka uttryck den än skulle ta sig, så vi tog ut svängarna ordentligt. Någon bjöd dessutom på whisky, och tysken hade till och med en flaska *Jägermeister*, som blev prickad på i-et.

"Ni har bekymmer och behöver stärka er," sade han. "Kan någon hjälpa er?" Han avsåg hela kollektivet.

"Om vi behöver hjälp skall vi låta er veta det," sade Henrik, "men det är helt tillräckligt att ni bara finns i närheten. Tack för att ni finns, och vi vet att ni kan skrida till verket med lämpliga åtgärder om något skulle behövas."

"Vad är ert bekymmer?"

"Mariannes ex som vill döda henne."

"Jag förstår," sade tysken, som tydligen inte alls var främmande för sådana dramer. "Då vet du vad du skall göra," sade han gåtfullt, och tydligen hade han och Henrik någon hemligt samförstånd med varandra. Båda var helt inne i den asociala underjordiska hippievärlden med de oskrivna lagar som gällde där som en vardaglig självklarhet ständigt närvarande i deras liv, som det gällde att verkställa när situationer så krävde och det utan att tveka.

Han hette Arnold och var ett klassiskt exempel på utanförskap. Han hade utsatts för skönstaxering när han haft ett lågavlönat arbete, då taxeringsmyndigheterna inte hade fått hans låga taxerade inkomst att överensstämma med minimikostnaderna för ett mänskligt leverne i västvärlden, varför de på rent matematisk och logisk grund kommit fram till att han måste fuska med sin deklaration, då ingen kunde leva så djupt under officiellt existensminimum som Arnold enligt pappret gjorde. Alltså blev han skönstaxerad, vilket knäckte hans sköra ekonomi och berövade honom hans ekonomiska frihet, vilket han aldrig kunde förlåta samhället. Han tog det raka steget ut ur samhället för alltid utan återvändo och hängav sig åt underjordiska aktiviteter som till en början var politiska och anarkistiska men snart kom att handla om drogsmuggling, där han dock enbart höll sig till cannabis. Denna verksamhet förde honom till orienten och längre österut, och han hade nu levt i Indiens hippievärld i tio år och ämnade fortsätta därmed troligen på livstid. Åtminstone det var han bra på, kände alla vägar och kunde alla konster. Henrik hade hjälpt honom med formalitetsfrågor som pass, uppehållstillstånd, visum och annat sådant, då Henrik hade tillgång till professionella förfalskare.

"Livet är bara en flyktig dröm, som det inte är någon idé att försöka förstå eller få något grepp om eller göra något av, då den bara flyter ut ändå. Det bästa man kan göra är att njuta av den så länge det går, om det går. Alla som inte gör det får ångra det. Redan Salomo var fullt på det klara med att allt var fåfänglighet, karriär, ära, pengar, ställning, ansvar, allt är bara fåfänglighet, varför han gjorde det enda rätta och övergav sin gud för att kära ner sig i många hedniska kvinnor och hänge sig åt livets enda ordentliga glädje, som är sinnligheten. Han var klokast av alla."

Det var Arnolds katekes, och Henrik var långt ifrån främmande för den, så att även Marianne i mångt och mycket omfattade den, medan jag dock inte helt kunde hänge mig åt den. Jag var alltför prudentlig.

Allt gick enligt programmet. Henrik fick min fullmakt att ta hand om Richard och göra allt för honom. När Richard anlände tog han genast kontakt med polisen, som Henrik varit i kontakt med, och därmed förmedlades den kontakten. När Henrik meddelade att Marianne hade lokaliserats uppe i bergen krävde Richard bevis för detta, varpå Henrik skaffade fram två vittnen, som kunde bekräfta, att Marianne mot alla odds överlevt olyckan. Det spelade ingen roll hur, för Richard hade aldrig trott något annat. Han hade tydligen från början tagit det för givet att hon inte kunde dö utom för hans egen hand.

Henrik hade god hand med alla människor och kunde ta vem som helst på rätt sätt, vilket Richard fick erfara, då han synes ganska snart ha fått förtroende för Henrik. När Henrik inledde nästa steg i projektet, som var att få Richard med sig upp i bergen, var Richard nästan ivrig att få följa med honom vart som helst.

De stannade till i en by halvvägs upp i bergen på ungefär 2500 meters höjd, där Richard började bli otålig. "Är vi inte framme snart? Hur långt är det kvar? Måste vi stanna här länge? Jag vill gärna avsluta det här kapitlet så snabbt som möjligt. Var är hon?" Henrik lugnade honom och försäkrade honom att de var på rätt väg. Men Richards otålighet gjorde honom retlig och överspänd, varför Henrik försökte övertala honom att lugna ner sig, vilket var nödvändigt om de skulle kunna genomföra den senare och svårare delen av resan upp till Mariannes by en dagsresa längre bort. Richard ville då ha sprit, men det fanns inte, varför Henrik i stället föreslog honom att de skulle koppla av med att tända på. Richard var inte främmande för tanken, då han alltid varit begiven på att berusa sig. Om det inte fanns sprit dög vad som helst. Alltså tände de på tillsammans, och Henrik såg noga till att Richard mådde så gott som möjligt. Han blev i själva verket så nöjd att han gärna stannade kvar där en dag till. Henrik behövde inte göra någonting själv. Det var Richard själv som visade vägen.

"Har du inga starkare saker?" frågade han till slut, när han inte längre tyckte att den cannabis Henrik erbjöd var tillräckligt tillfredsställande. Henrik svarade, att han nog visste var det fanns och skulle försöka få tag på något mera effektivt. Följaktligen stannade Richard gärna kvar ytterligare en dag på stället. Han hade blivit nyfiken på resurserna i området och den väldigt intressanta kvalitet de bjöd på.

Naturligtvis kom de mycket att tala om Marianne. "Har du också varit hennes älskare?" frågade Richard rakt ut, men Henrik var noga med att framhålla att hans förhållande till Marianne alltid mera hade varit som mellan bror och syster. Han berättade att det var han som först introducerat Marianne för mig för många år sedan och att han överlämnat henne åt mig att ta hand om när han själv måste resa långt bort på obegränsad tid, med explicita föreskrifter att jag helst inte heller skulle överskrida gränserna för ett själsfrändeförhållande. Detta köpte inte Richard. "Nonsens," sade han. "Du måste ha knullat henne som alla andra. Hon är sådan. Ingen kan bärga sig för henne. Och Roland fortsatte där du slutade. Den Marianne som jag fick hand om var alltför erfaren för att vara hälsosam för någon man, vilket

jag bittert fick erfaras. Hon blev min ruin, och jag är förvånad att hon inte även blev din och Rolands.”

Han pratade också mycket annat strunt om Marianne, som Henrik senare betecknade som rent skitprat, men så var han också behagligt berusad. Henrik fick alla hans hämningar och inneboende baktankar att släppa, så att han kunde läsa honom som en öppen bok. Han fann ett synnerligen omoget fullvuxet barn, som fullständigt utan någon självkontroll sanslöst hängav sig åt alla sina impulser och nycker utan att det minsta tänka på konsekvenserna eller lämpligheten i en fullständig brist på självbehärskning. Han hade helt enkelt ingen distans alls till sig själv utan bara tutade och körde blint på med sitt liv, som om hans privata självsvald var något ofelbart.

Henrik fann slutligen vad han sökte och erbjöd Richard att pröva det. Denne tog begärligt emot det och tillgodogjorde sig en rejäl dos. ”Hur mycket skall man ta?” frågade han, varpå Henrik genmälde: ”Du har redan tagit för mycket.”

Han hade gjort det alldeles själv, Henrik hade inte tvingat det i honom, utan enligt sin natur hade Richard entusiastiskt gått till överdrift och inte ens tänkt på risken av en eventuell överdos. Den överdos av datura han tagit var i det närmaste en överdrift av en överdos av en överdos. Han gick fullkomligt över styr nästan genast.

Det var ingenting att göra. En överdos av datura kan ha oöverskådliga konsekvenser, och somliga kommer aldrig tillbaka. I bästa fall kan det ta två år innan man kommer tillbaka. Richard behärskade inte längre sin kropp och visste inte vad han gjorde. Han var färdig för dårhuset och kunde bara överleva genom mentalvård.

Där i bergen hade folk erfarenhet av sådant och visste hur man skulle hantera saken. Richard måste helt enkelt vårdas som ett barn tills han kom tillbaka igen, om han någonsin gjorde det. Ingen var ansvarig för hans liv under tiden. Man kunde ta hand om honom tills han behagade försvinna, som ett annat barn som gått bort sig i misstag och hamnat vilse, och då fick någon annan förbarma sig över honom. Somliga västerlänningar, framför allt israeler och japaner, som rest upp i bergen i uttrycklig avsikt att droga ner sig hade funnit idealdrogen datura och nyttjat den och varit borta, spårlöst försvunna i två år, innan de plötsligt kommit till rätta igen och till och med återvunnit minnet från före de två åren, medan minnet av hela den tid de varit förlorade varit fullkomligt bortblåst. Sådana fall var jämförbara med granatchocksfall från första världskriget, där en inte helt ovanlig åkomma just var total minnesförlust, tills minnet plötsligt kom tillbaka, varpå de sedan inte kunnat minnas något av mellantiden.

Henrik lämnade honom där i goda händer hos lokalbefolkningen. De var vana vid sådant. Han återvände till oss och berättade att Richard helt själv hade vållat sin situation och att ingen kunde göra något åt saken.

”Hur stora är chanserna att han kommer tillbaka?” frågade Marianne.

”Den överdos han tog så entusiastiskt minimaliserar hans chanser. Jag bedömer dem som mycket små. Jag tror aldrig han kommer tillbaka. Med min kännedom om

liknande fall skulle min diagnos bli om minst fem år. Han är helt väck och har ingen kontakt alls längre med sin egen hjärna.”

Henrik var mycket saklig i frågan. Vi lät den vara. Richard fick själv hantera sitt eget öde utan någon mera hjälp från någon av oss.

20.

Därmed var väl allt klappat och klart för det lyckliga slutet. Marianne hade ingenting att frukta längre av sin man eller av något strul eller problem i hemlandet, hon var fri att välja sitt liv som hon ville ha det utan bråk från något håll, och det var just vad hon gjorde. En morgon kom hon in till mig tillsammans med Henrik och sade rättframt, att de hade kommit överens.

”Betyder det att du inte kommer tillbaka med mig till Sverige?” undrade jag och vågade tvivla på mina egna onda farhågor, men det var gagnlöst.

”Kände du det på dig?” undrade hon. ”Jo, jag stannar här med Henrik. Vi har gemensamma intressen här och kan samarbeta bra med varandra, så jag stannar och hjälper honom och de andra som kan vara betjänta av min närvaro här, som alla dessa fullkomligt vilsna hippies, som inte har någon annanstans att ta vägen än bort från samhället med vilka medel som helst. Jag är bra för dem, och Henrik har också god hand med dem. Tillsammans kan vi göra en insats.”

Henrik förklarade sig också. ”Richard är ur vägen, men han var inte den enda i Sverige som vållade Marianne problem. Han var bara den värsta och en ur högen. Samma eller liknande situation skulle kunna upprepa sig om Marianne vågade uppenbara sig där igen. Hon är säkrare här, och här kan jag ta hand om henne.”

Så det blev något av en snöplig upplösning. Jag fick resa ensam hem och lämna dem så långt borta ifrån mig som möjligt tillsammans. De lovade hålla kontakten, det löftet var ömsesidigt, och det fanns ingen anledning att vi inte skulle göra det. Vi var ändå de bästa vänner och en alldeles utmärkt trio. Dock måste jag erkänna att de var ett vackrare par än hon hade varit med mig. Jag var för slätstruken och vanlig, en helt normal och tråkig svensk, medan Henrik hade något av samma romantiska och vilda anstrykning som hon. Även deras hårfärg gick bra ihop, och de passade till att blanda sina långa hår tillsammans. Båda var visserligen medelålders, om dock bara i den yngre medelåldern men gjorde ett mycket yngre intryck och såg yngre ut, som om de knappt var 35 eller högst däromkring, medan vi inte skall diskutera deras verkliga ålder här. Det blev en harmonisk skilsmässa mellan oss, jag tackade för äventyret, samvaron och de intressanta upplevelserna – medan ingen av oss det allra minsta beklagade eller ens tänkte på Richard. Åtminstone han var ett avslutat kapitel.

Därmed reste jag hem till mitt arbete, som jag tog vid som om ingenting hänt eller avbrutit det och återvände till den normala oföränderliga gråa vardagen – med varma bilder och minnen i mitt hjärta som aldrig skulle förgås.

Till slut en sista dikt av Marianne:

Avhopparna

Det kallas ett socialt problem, en tragedi,
när en student avbryter kursen och försvinner,
han benämns förlorad, man ger upp allt hopp om honom
och han avförs som ett blivande socialfall,
men vad gör egentligen de som hoppar av?
I många fall så finner de sin egen väg i ett alternativ
till en konfliktsituation med ett oacceptabelt samhälle
som de ej finner rättvist, mänskligt eller juste
och övergår till underjordiska aktiviteter
av revolutionärt och anarkistiskt slag
i subversiv protest mot ett system de finner sig stå utanför
som omänskligt, förtryckande och kontrollerande.
Ej sällan går de in i Greenpeace, andra ideella rörelser
av ekologisk, satanistisk, anonym och radikal natur,
varmed de skapar framtiden. Och de har rätt
i avståndstagandet från all oacceptabel social struktur
med påtvingande trälbindande tvångströjsformer.
Dessa frivilliga flyktingar i utanförskapslandet ingenstans
är vägvisare genom att de skiljer sig från mängdens lämmeltåg
i hjärntvåttsålderns blinda stress i skvalets tvångsokunnighet
försvinnande i spårloshet för att ej någonsin bli mer
än blott ett nummer som betyder ingenting i statistiken.

Dikterna har översatts i samråd med författarinnan.